

Reformace

Srpen 2017

Ročník 6, číslo 57

SLUŽBA BOHU

Představte si jezero, z něhož vytéká dvacet nebo třicet říček. Není tu jedna mohutná řeka, ale je tu řada potůčků, které jsou v létě vyschlé a v zimě zamrzlé. Žádný z nich nemůže být sám o sobě využit k velkému dílu, protože v něm není tolik vody, jako kdyby z jezera vytékala jediná velká řeka. Úplně stejné je to se srdcem člověka – má v sobě jen tolik života, aby se člověk mohl naplno zaměřit pouze na jediný cíl. Nemůžete milovat Krista poloviční láskou a druhou polovinu věnovat světu. „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům ... Nemůžete sloužit Bohu a mamonu“ (Mt 6,24).

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

OBSAH

Morální a duchovní parazité!	3
Boží neměnnost	4
Podoba křesťanské zralosti (Tt 2,2-3).....	9
Odpuštění v Kristově krvi (Žd 9,15-22)	16
Vyjděte z místa zkázy! (Gn 19,1-26).....	28
Církev jak má být.....	43

MORÁLNÍ A DUCHOVNÍ PARAZITÉ!

Frederick Marsh

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Existují morální a duchovní parazité, kteří škrtí, zabíjejí, zraňují nebo zpomalují růst duchovního života!

1. Parazit **lenosti** brání milosti bdělosti – jako tomu bylo u pěti panen (Mt 25,5).
2. Parazit **svěskosti** zabíjí milost oddanosti – stejně jako v případě Démase (2Tm 4,10).
3. Parazit **pýchy** pustoší milost pokory – jak tomu bylo u ďábla (1Tm 3,6).
4. Parazit **nevěry** zadržuje milost víry – jak je vidět u synů Izraele (Žd 3,17-19).
5. Parazit **vlastní důležitosti** zabije milost sebezapření – jako to bylo u Diotrefa (3J 9).
6. Parazit **chtivosti** potlačuje milost opravdovosti – jak dokládá Achán (Joz 7,21).
7. Parazit **lakoty** uškrtí milost štědrosti – jak je vidět na Balámovi (2Pt 2,15).

BOŽÍ NEMĚNNOST

Arthur W. Pink

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Bůh se odlišuje od stvoření

Toto je jedna z Božích dokonalých vlastností, nad níž uvažujeme jen zřídka. Je to jedna z dokonalých vlastností Stvořitele, která ho odlišuje od všeho Jeho stvoření. Bůh je stále stejný – nepodléhá žádné změně svého bytí, svých vlastností nebo rozhodnutí. Proto je Bůh přirovnáván ke skále (Dt 32,4), která zůstává nepohnutelná, i když celý oceán kolem ní je v neustálém pohybu. Ačkoliv tedy celé stvoření podléhá změně, Bůh je neměnný. Bůh nemůže poznat změnu, protože nemá žádný počátek ani konec. Je věčným „Otcem nebeských světél. U něho není proměny ani střídání světla a stínu“ (Jk 1,17).

Aspekty Boží neměnnosti

Za prvé, Bůh je neměnný ve své podstatě. Jeho přirozenost a bytí jsou bezmezná, a tak nepodléhají žádným změnám. Nikdy nebylo doby, kdy by On neexistoval. Nikdy nepřijde doba, kdy by přestal existovat. Bůh se nevyvinul, nevyrostl, ani se nezlepšil. Vše, čím je dnes, byl od věků a vždy bude. „Já, Hospodin, jsem se nezměnil...“ (Mal 3,6) je Jeho vlastní bezvýhradné ujištění. Nemůže u Něho dojít ke změně k lepšímu, protože On už dokonalý je, a protože je dokonalý, nemůže se změnit k horšímu. Je zcela neovlivnitelný čímkoliv mimo sebe, a proto zlepšení nebo zhoršení není možné. Je stále stejný. Jen On může říci: „JSEM, KTERÝ JSEM“ (Ex

3,14). Je naprosto neovlivněn během času. Na čele věčnosti není jediná vráska. Proto nikdy nedojde k oslabení Jeho moci a ani Jeho sláva nemůže vyblednout.

Za druhé, Bůh má neměnné vlastnosti. Ať už měl jakékoliv vlastnosti před tím, než přivedl vesmír k existenci, nyní jsou přesně stejné a navěky tak zůstanou. Jistě, protože jsou to právě ony dokonalé vlastnosti, základní rysy Jeho existence. Semper idem (stále stejný) je napsáno na každém z nich. Jeho moc neslábne, Jeho moudrost se nezmenšuje, Jeho svatost se neposkvrní. Boží vlastnosti se nemohou změnit, stejně jako nemůže ustát Jeho božství. Jeho věrohodnost je neměnná, protože Jeho slovo „stojí věčně pevně v nebesích“ (Ž 119,89). Jeho láska je věčná: „Miloval jsem tě odvěkou láskou...“ (Jr 31,3) a „...miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce“ (J 13,1). Jeho milost nepřestává, protože je „věčná“ (Ž 100,5).

Za třetí, Bůh je neměnný ve svých úradcích, Jeho vůle se nikdy nemění. Někdo by mohl namítnout, že si čteme: „Litoval, že na zemi učinil člověka...“ (Gn 6,6). Naše první odpověď je – odporuje si Písmo? Ne, tak to nemůže být. Numeri 23,19 hovoří jasně: „Bůh není člověk, aby lhal, ani lidský syn, aby litoval...“ Vysvětlení je jednoduché. Když Bůh mluví o sobě, často přizpůsobuje svůj jazyk našemu omezenému rozumu. Popisuje sám sebe jako někoho, kdo má různé části těla, jako jsou oči, uši, ruce. Říká o sobě, že se „probudil“ (Ž 78,65), že ráno vstává (Jr 7,13 KRAL), a přesto nikdy nedříme ani nespí. Když se rozhodne změnit své jednání s lidmi, popisuje své chování jako „lítost“.

Ano, Bůh je ve svém úradku neměnný. „Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná“ (Ř 11,29). Musí to tak být, protože „rozhodne-li se k čemu, kdo to zvrátí? Udělá, co se mu zachce“ (Jb 23,13).

*Změna a rozklad jsou všude kolem nás,
ať Ten, jenž se nemění, zůstává s tebou.*

Boží záměr se nikdy nemění. Jedna ze dvou věcí způsobuje, že člověk mění svá rozhodnutí a přehodnocuje své plány: nedostatek schopnosti vidět dopředu a nedostatek moci je vykonat. Ale protože Bůh je vševědoucí i všemohoucí, nepotřebuje nikdy měnit své záměry. Ne, vždyť „záměry Hospodinovy platí věčně, úmysly jeho srdce po všechna pokolení“ (Ž 33,11). Proto čteme o „nezměnitelnosti jeho rozhodnutí“ (Žd 6,17).

Jaká závislost!

Zde si můžeme uvědomit nekonečnou vzdálenost, jež odděluje nejvyšší stvoření od Stvořitele. Stvořenost a proměnlivost jsou termíny, které spolu souvisí. Pokud by stvoření nebylo ve své přirozenosti proměnlivé, nebylo by to stvoření, byl by to Bůh. Svou přirozeností směřujeme k ničemu, protože jsme z ničeho vznikli. Nic nebrání našemu zničení, jen vůle a udržující Boží moc. Nikdo nemůže sám sebe zachovat ani na moment. Každý náš nádech je zcela závislý na Stvořiteli. Vděčně spolu s žalmistou vyznáváme: „Zachoval nás při životě...“ (Ž 66,9). Takové poznání by mělo způsobit, že v přítomnosti Toho, „v němž žijeme, pohybujeme se, jsme“, klesneme pod tíhou naší vlastní nicotnosti.

Jako padlá stvoření nepodléháme jen změnám, ale vše v nás je proti Bohu. Jako takoví jsme „bludnými hvězdami“ (Ju 13), mimo vlastní oběžnou dráhu. Svévolní jsou jako „vzedmuté moře, které se nemůže uklidnit“ (Iz 57,20). Padlý člověk je nestálý. Jákobova slova určená Rúbenovi lze vztáhnout plnou vahou na všechny Adamovy potomky: „nestálý jako voda“ (Gn 49,4 – překlad anglického znění). Dbát na příkaz „přestaňte už s člověkem“ (Iz 2,22) není jen znamením zbožnosti, ale také mírou moudrosti.

Nikdy se nemáme spoléhat na žádnou lidskou bytost. „Nedoufejte v knížata, v člověka, u něhož záchrany není“ (Ž 146,3). Pokud neposlouchám Boha, pak si od svých bližních zasloužím podvody a zklamání. Lidé, kteří vás dnes mají rádi, vás mohou zítra nenávidět. Volání zástupu: „Hosana, Synu Davidův!“ se rychle změnilo na: „Pryč s ním, ukřižuj ho!“

Kde zakotvit

Zde je spolehlivá útěcha. Na lidskou přirozenost se nelze spoléhat, ale na Boží ano! Jakkoliv jsem nestálý, jakkoliv přelétaví jsou moji přátelé, Bůh se nemění. Kdyby kolísal jako my, kdyby si usmyslel dnes jednu věc a zítra jinou, kdyby byl ovládán vrtochy, kdo by Mu mohl důvěřovat? Ale On je stále stejný. Jeho záměr je pevný, Jeho vůle stálá, Jeho slovo jisté. Zde je tedy skála, na které mohou naše nohy pevně spočinout, když prudký příval smetá všechno kolem nás. Stálost Božího charakteru zaručuje naplnění Jeho slibů: „I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neodstoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin, tvůj slitovnick“ (Iz 54,10).

Zde máme povzbuzení k modlitbě:

„Jakou útěchu by nám poskytla modlitba k bohu, jenž mění každou chvíli barvu jako chameleon? Kdo by žádal o něco pozemského prince, který by byl tak proměnlivý, že by žádost jednoho dne potvrdil, a druhý den zamítl?“ (S. Charnock, 1670).

Kdyby se někdo ptal, jaký je užitek modlitby k Tomu, jehož vůle je již určena, odpovíme, že se modlíme proto, že to vyžaduje. Jaká požehnání Bůh zaslíbil, aniž bychom se o ně museli snažit? „...Nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí“ (1 J 5,14). Jeho vůlí je vše, co je pro dobro

Jeho dítěte. Žádat o cokoliv, co Jeho vůli odporuje, není modlitba, ale odporná vzpoura.

Zde je hrozba pro svévolné. Ti, kdo se Mu vzpírají, porušují Jeho zákony, nestarají se o Jeho slávu, ale žijí své životy, jako kdyby neexistoval, si nesmějí myslet, že až k Němu budou konečně volat o milost, On změní svou vůli, zruší své slovo a odvolá své strašné hrozby. Ne, On prohlásil: „Také já budu jednat v rozhořčení, nebude mi jich líto a nebudu znát soucit. Pak budou ke mně volat mocným hlasem, ale já je nevyslyším“ (Ez 8,18). Bůh nezradí sám sebe, aby ukojil jejich chtíče. Bůh je svatý a to nelze změnit. Proto Bůh nenávidí hřích, nenávidí ho věčně. Proto věčné trvání trestu pro všechny, kdo umírají ve svých hříších.

„Boží neměnnost je jako oblak, který zasáhl mezi Izraelce a egyptskou armádu; má tmavou i světlou stranu. Zajišťuje plnění hrozeb i slibů. Ničí tak naděje, které se viníci rádi chytají, že totiž bude jednat smířlivě se svým křehkým a chybným stvořením a bude s ním zacházet daleko mírněji, než bychom podle Jeho vlastního slova mohli očekávat. Proti těmto lživým a smělym spekulacím stavíme slavnou pravdu, že Bůh se ve své pravdomluvnosti a záměru, ve věrnosti a spravedlnosti nemění“ (J. Dick, 1850).

Z knihy Střípky poznání Boha.

PODOBA KŘEŠŤANSKÉ ZRALOSTI (Tt 2,2-3)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Jak vypadá zralost? Jak si máme představit člověka, který je duchovně vyzrálý? Člověka, který je dospělý, zralý v Kristu? Boží slovo nám tady ukazuje, že ve zdravé církvi, budou starší lidé, kteří budou vzorem křesťanského života pro ostatní. V našem textu máme osm vlastností, které rychle projdeme – tyto vlastnosti se týkají jak mužů, tak i žen a jsou to vlastnosti, které nám říkají, jak vypadá duchovní zralost křesťana. Většinu – ne-li všechny tyto vlastnosti najdeme v charakteristice vedoucích v církvi. Starší církve – bez ohledu na svůj věk, musí tyto vlastnosti mít.

- *Starší muži ať jsou střídmí, vážní, rozumní, ať jsou zdraví ve víře, lásce a trpělivosti. (Tt 2,2)*

1. Střídmý

To slovo v češtině používám obvykle o jídle, o zdrženlivosti v oblasti stravování, ale řecké slovo je mnohem více všeobecné a mohli bychom ho také přeložit slovem ukázněný nebo zdrženlivý. Jde o sebeovládání, sebekázeň. To je vlastnost zralého Božího člověka. Neukázněný člověk, muž nebo žena, je snadnou kořistí svých vlastních žádostí, hněvu, kritiky, lenosti, každého pokušení, které mu ďábel podstrčí pod nos.

- *Město se strženými hradbami je muž, který se neovládá. (Př 25,28)*

Hradby byly nejdůležitější obranou starověkého města. Pevné a bezpečné město mělo silné a vysoké hradby. Podle Šalamouna jsou takové

hradby u člověka sebeovládáním. A sebeovládání je také ovoce Ducha svatého (Ga 5,23). Tedy znovu něco, co se týká naprosto každého věřícího, co musíme trénovat, co se musíme učit, je to vlastnost, na které musíme usilovně pracovat. Duch svatý bude měnit naše srdce a vystaví pevné hradby, které odolají útokům zlého. Takový člověk bude stálý, obezřelý, ukázněný a jasně myslící.

2. Čestný, vážný

Řecký slovník říká, že slovo, které je tu použité, můžeme přeložit jako ctihodný, důstojný, čestný, ušlechtilý, vážený. Jde o člověka, který je opravdový, důstojný v tom nejlepší slova smyslu. Možná bychom si mohli představit anglickou královnu – myslím, že je dobrým příkladem, který skvěle ilustruje toto slovo. Mohli bychom takového člověka popsat také tak, že to je člověk, který stojí za svým slovem, je to člověk, který je přesně tím, co o sobě říká. Jeho slova a jeho činy jdou ruku v ruce. Je to člověk, jehož ano je ano, a jehož ne je ne.

To je vážnost, důstojnost, ušlechtilost, která vychází z Kristova charakteru, který se zrcadlí na člověku. Je to ryzí charakter, čistá duše, to je člověk, kterého Ježíš popisuje v blahoslavenstvích: Blaze tichým (Mt 5,5), blaze těm, kdo mají čisté srdce (Mt 5,8). To je charakter, který nemůže být způsoben nikým jiným, než samotným Kristem, který přebývá v křesťanech skrze Ducha svatého. U starších mužů i starších žen je to norma. Už dlouho žijí s Pánem a to je něco, co musí být na jejich životě zjevné.

3. Rozumný

Rozumný je člověk, který je pomalý k vynášení soudů. Toto slovo zdůrazňuje sebeovládání, zvláště ve vztahu k vynášení nějakého úsudku. Je to člověk, který není impulsivní, je to člověk, který si věci dvakrát i třikrát

rozmyslí, než zareaguje, je rozvážný, přemýšlí o věcech, chce slyšet názor druhých, nechá si poradit. Není vláčen okolnostmi a názory druhých, nemusí hned reagovat na všechno, co se k němu dostane, co mu kdo řekne nebo co mu kdo udělá, či jak se k němu zachová. Rozumný člověk přikrývá přestoupení (Př 17,9). Usiluje o objektivní pohled a hledá citlivé řešení. Rozvážnost zmírňuje pýchu, autoritářství, sebeospravedlňování.

4. Zdravý

Další charakteristika, kterou máme ve druhém verši je trochu složitější:

- *Starší muži ... ať jsou zdraví ve víře, lásce a trpělivosti. (Tt 2,2)*

To slovo zdravý na tomto místě se vztahuje ke třem následujícím slovům – k víře, lásce a trpělivosti. Tyto tři věci mají své místo v životě křesťana – není možné si křesťana bez nich představit. Křesťan bez víry není křesťan, křesťan bez lásky není křesťan a stejně tak nemůžeme mluvit o křesťanovi, není-li zde trpělivost. Ale může být křesťan, který má nemocnou víru, nemocnou lásku, nemocnou trpělivost nebo naději, která se v praxi projevuje trpělivostí. Co to tedy znamená, když je někdo zdravý v těchto věcech? Slovo zdravý ukazuje na neporušenost, na to, co není nemocné, porušené, ochromené nebo nějak jinak defektní, poškozené. Zdravá víra, láska i naděje vycházejí ze zdravého učení.

a. Ve víře

Co je to víra? Boží slovo nám dává jednoduchou definici:

- *Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím. (Žd 11,1-2)*

Tato víra je popsána dále v jedenácté kapitole Židům. Je to víra, která se projevuje poslušností Bohu, která se projevuje jednáním. Je to víra, která

má zdravý pohled na předmět víry, tedy na ony neviditelné věci, ve které doufáme. To znamená, že musíme mít pravdivý pohled na Krista, potřebujeme pravdivé učení – a to už jsme slyšeli, vzpomínáte?

- *Proto je přísně kárej, aby měli zdravou víru... (Tt 1,13)*

b. V lásce

Co to znamená být zdravý v lásce? Abychom to pochopili trochu lépe, musíme nejdřív rozumět tomu, co je to láska. Jestli totiž neporozumíme tomu, co je to láska podle Písma, nemůžeme vůbec vědět, co je to zdravá láska. Podívejme se tedy na pár veršů od apoštola lásky – Jana:

- *Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. (1J 3,16)*
- *V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. (1J 4,10)*
- *A to je láska: žít podle Božích přikázání. (2J 6)*

S jakými slovy spojíme slovo láska podle těchto veršů, které nám říkají, co je láska? Často křesťané spojují slovo láska se vztahy. Ale ani jeden z těch veršů není o vztazích mezi lidmi! Kdybychom měli vybrat nějaká slova, kterými bychom charakterizovali lásku podle těchto veršů, museli bychom zdůraznit slova jako oběť, nezasloužená přízeň, což je milost, slova jako poslušnost nebo podřízenost. To je láska! Milovat znamená přinést oběť! Milovat znamená žít pravdivě, tedy žít podle Božích přikázání, podle Božího slova.

Zdravá láska tedy bude vypadat jako Boží láska, jako láska Kristova:

- *Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Ef 5,25-27)*

c. V trpělivosti

Trpělivost je naděje převedená do praktického života. Naše naděje musí být zdravá. Zralý křesťan bude zdravý v trpělivosti, což znamená dvojí – především bude trpělivý. Nezdravá trpělivost je prostě netrpělivost. Křesťan nemůže být netrpělivý. Trpělivost je mimochodem také ovocem Ducha svatého stejně jako láska a věrnost. Ta druhá věc je, že zdravý v trpělivosti znamená mít zdravou naději, která je zdrojem naší trpělivosti – a to je věc doktríny, učení, zdravého učení, zdravého pohledu na Krista a jeho druhý příchod, zdravého pohledu na věci, které s Kristovým příchodem souvisí. V listu Židům čteme, že jsme našli útočiště v naději, která nám byla daná, a pak autor pokračuje:

- *V ní jsme bezpečně a pevně zakotveni, jí pronikáme až do nitra nebeské svatyně. (Žd 6,19)*

Touto nadějí je Kristus – nejsou to žádné vnější věci, není to spoléhání na sebe, spoléhání na nějaká znamení, ale je spoléhání na Krista. Tím nakonec můžeme shrnout celou tuto trojici – být zdravý ve víře, lásce a trpělivosti nás vede ke Kristu a ke spolehnutí se na Něj samotného.

5. Důstojný, zbožný

- *Podobně starší ženy ať se chovají důstojně, ať nepomlouvají a nepropadají přílišnému pití vína. Ať vyučují mladší ženy v dobrém... (Tt 2,3)*

Slovní spojení, které je na tomto místě ukazuje na člověka, který se chová svatě, zbožně. Mohli bychom si představit starozákonního velekněze, který si na sebe vezme to svaté velekněžské roucho ozdobené zlatými ozdobami, na prsou má zlatou desku posázenou drahými kameny, zlaté nárameníky a zlatou šňůru stočenou na jednom z těch nárameníků, na hlavě má ozdobnou čepici, lemovanou zlatem – je oblečený do svatého oděvu a to je

představa, která se skrývá za slovy, která jsou v našem verši. Starší muž i žena mají být oblečeni do svatosti, do zbožnosti – ta bude jejich důstojností. Poslouchejte, co řekl moudrý Lemúel, když mluvil o ženě statečné:

- *Síla a důstojnost je jejím šatem, s úsměvem hledí vstříc příštím dnům. (Př 31,25)*

6. Nepomlouvavný

Člověk, který ovládá svůj jazyk. Řecké slovo pro pomluvy je přídavné jméno „diabolos“. Od něj známe i podstatné jméno ďábel, což znamená žalobce nebo pomlouváč. Jestli je nějaká charakteristika, která je více zaměřená na ženy, je to, myslím, tato. Když apoštol Pavel mluví o křesťanských vdovách, které mají být zapsané mezi vdovy, o které se nemá kdo postarat a má se tedy o ně postarat církev, říká, že mladší vdovy se mají znovu vdát a mít děti, protože jinak:

- *... si navykají zahálet a chodit po návštěvách. A nejen zahálet, nýbrž i klevetit, plést se do cizích věcí a mluvit, co se nepatří. (1Tm 5,13)*

Ovládat svůj jazyk je těžký úkol a kdo to dokáže, je dokonalý muž, nebo žena. Zralý křesťan bude známý tím, že má svůj jazyk pod kontrolou.

7. Nepropadájí přílišnému pití vína

Opilství je hřích, který je třeba káznit (Ga 5,21). Boží slovo říká, že opilec nevejde do Božího království (1 K 6,10, Ga 5,21). Petr říká, že pohané si libují v opilství (1 Pt 4,3). Boží slovo přináší hodně varování proti nebezpečí přílišného pití vína a opojných nápojů. Ale Pavel nezakazuje alkohol. Pouze ukazuje, že starší lidé se musí umět ovládat. Bible neučí abstinenci, byť to někteří křesťané tvrdí. Bible učí sebekázeň a sebeovládání. Není zde napsáno, že má abstinovat, ale „že nemá propadat přílišnému pití vína“.

- *A neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost, ale naplňujte se Duchem... (Ef 5,18)*

Křesťan nemá být plný vína, ale plný Ducha svatého. A to ho povede:

8. Vyučovat v dobrém

Tato poslední věc je zde výslovně spojená se staršími ženami ve vztahu k mladším ženám. U mužů se předpokládá, že povedou své rodiny Božím slovem, a to znamená, že budou učit – jak své ženy, tak své děti – rozumět Božímu slovu, znát Boží slovo a milovat Boží slovo. O ženách Písmo říká, že jim nedovoluje učit muže, protože žena nemá mít autoritu nad mužem. Ale starší ženy mají podle našeho textu učit mladší ženy. Obsahem jejich vyučování se budeme zabývat příště. Nyní chci, abyste si všimli moudrosti, která je zde skryta: Nejsou to starší muži, kteří by měli učit mladší ženy – důvod je myslím celkem jasný – taková situace by jenom nahrávala pokušení i pomlouvám. A ze stejného důvodu to není ani Titus, který by měl učit mladší ženy. Ale jsou to starší ženy – moudré, rozvážné, zbožné, zdravé ve víře, lásce a trpělivosti, ženy, které dovedou ovládat svůj jazyk i své vášně a žádosti – právě takové ženy mají vyučovat mladší ženy v dobrém.

To jsou charakteristiky zralosti v životě křesťana. K takovým věcem musí každý křesťan směřovat od svého znovuzrození. V křesťanském životě to není otázka volby – to je následování Krista. To není možnost, ale nezbytnost. Je to norma pro ty, kteří jsou starší, ale je to také cíl pro vás všechny, kteří jste mladší – to je zralý charakter, to je Kristův charakter, to jsou vlastnosti, které chceme vidět v našich životech a které chceme vidět v církvi. Jak nádherná bude církev, která bude naplněná takovými lidmi!

ODPUŠTĚNÍ V KRISTOVĚ KRVI (ŽD 9,15-22)

Steven Cole

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Už od Ježíšovy doby dělá lidem potíže učení, že Kristus musel prolít svou krev, aby mohl přinést smírnou oběť za naše hříchy. Když Ježíš oznámil Dvanácti, že musí jít do Jeruzaléma, aby tam trpěl a zemřel, apoštol Petr ho napomenul: „Buď toho uchráněn, Pane, to se ti nemůže stát!“ (Mt 16,21-22). Apoštol Pavel píše: „Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě...“ A dále dodává: „... ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolané, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost“ (1K 1,18.23-24).

Liberálním teologům se příčí představa Kristovy krve, která splácí naše hříchy. Nazývají takové názory „jatečním náboženstvím“. Dělají si legraci z křesťanů, kteří věří v Boha, který by byl natolik malicherný, že by v něm naše hříchy vyvolávaly hněv, a natolik pohanský, že by se nechal usmířit krví. Dramatik George Bernard Shaw ostře napadl anglikánskou *Book of Common Prayer* (Kniha společných modliteb): „Je přesycená starověkou – a já bych řekl téměř pekelnou – pověrou o krvavé oběti na usmířenou, které se křesťanství podle mého názoru musí úplně zbavit, jestli má přežít mezi lidmi, kteří přemýšlejí.“ (G. B. Shaw; v: *Our Daily Bread* č. 8, 1979.)

Ale Bůh dal už na počátku lidských dějin jasně najevo, že odpuštění hříchů je možné jen tehdy, je-li prolita krev přijatelné zástupné oběti. Když zhřešili Adam s Evou, uvědomili si, že jsou nazí a sešili dohromady nějaké fíkové listy, aby se jimi pokusili zakrýt svou vinu a hanbu.

Bůh ale jejich postup neschválil. Místo toho oblékl provinilou dvojici do kůže zabitého zvířete (Gn 3,21). Tímto způsobem Bůh velice názorně ukázal strašlivou cenu hříchu, ale zároveň také svou milost v tom, že pro oběť poskytl přijatelnou náhradu. Bůh Adamovi a Evě a jejich dětem bezpochyby vysvětlil, jaké oběti jsou pro něj přijatelné. Ábel Bohu poslušně přinesl oběť ze svého stáda, ale Kain nabídl Bohu jako oběť dary země. Bůh shlédl na Ábelovu oběť, ale na Kainovu oběť neshlédl (Gn 4,3-5). Kain pak v hněvu zavraždil svého bratra. A ve své pýše a vzpouře se tak stal otcem těch, kdo mají v nenávisti Bohem stanovený způsob odpuštění, spočívající v prolití krve. V pohanských náboženstvích se vždy provozovalo usmiřování bohů či duchů krvavými oběťmi. Někdy pohané zacházeli tak daleko, že obětovali jiné lidi, dokonce i vlastní děti. Mýlili bychom se ale, kdybychom se domnívali, že Židé svůj obětní systém převzali od pohanů. Jak poukázal Jan Kalvín, je to spíš tak, že „všechny pohanské oběti byly zkomoleniny původních Božích ustanovení“. (*Calvin's Commentaries* [Baker reprint], komentář k Židům 9:16, s. 209.)

Někteří členové židovské církve, které autor Listu Židům píše, možná měli nevěřící židovské přátele, kteří se jim vysmívali kvůli tomu, že věří v ukřižovaného Mesiáše. Autor ale zdůrazňuje, že celý židovský bohoslužebný systém stál na krvavých obětech a že Bůh tento systém ustanovil jako předobraz jedné jediné, naprosto dostatečné oběti Ježíše Krista. Vrátit se ke starému systému by znamenalo vrátit se k systému, který nikdy neočistí jejich svědomí, a opovrhnout věčné vykoupení, které Bůh poskytl v Ježíši Kristu (9,12-14). V našem dnešním textu dovádí do důsledků následující myšlenku: Pramenem odpuštění hříchů je pouze Kristova prolitá krev.

V 9,15 autor ukazuje, že Kristus je prostředníkem Nové smlouvy, protože přinesl vlastní krev jako oběť za naše hříchy (viz 8,6). Zaměřuje se na to, že v Nové smlouvě Bůh slibuje odpuštění hříchů (8,12). Ukazuje, že Kristova smrt přikryla všechny hříchy všech těch, kdo byli povoláni za staré smlouvy, aby „přijali věčné dědictví, které jim bylo zaslíbeno“. Zmínka o „dědictví“ otevírá otázku „poslední vůle“. V těchto verších je pár nejasností, protože jedno a totéž řecké slovo lze přeložit jako „smlouva“ i jako „závěť“ (či „kšaft“).

V 9,15, 18 a 20 by mělo být přeloženo jako „smlouva“. Ale v 9,16 a 17 je řeč o závěti či poslední vůli v návaznosti na uvedenou zmínku o dědictví. Závěť vstupuje v platnost teprve *po* smrti toho, kdo ji pořídil. Podobně Mojžíš na Boží příkaz přinesl krev obětí při vyhlášení staré smlouvy. Ježíš ale Novou smlouvu vyhlásil svou vlastní krví. Proto je naše spasení (naše dědictví) spolehlivě zaručeno Novou smlouvou v Kristově krvi, která je mnohem lepší než krev zvířecích obětí. Podívejme se na tři skutečnosti:

1. KAŽDÝ ČLOVĚK POTŘEBUJE ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ, PROTOŽE HŘÍCHY NÁS ODDĚLUJÍ OD BOHA.

Jak jsem řekl minulý týden, člověk může svou vinu popírat tak dlouho a tak silně, až se tak zatvrdí, že už ho jeho svědomí nijak neobtěžuje; ale pokud je Bůh svatý a člověk jeho svatá měřítká překročil, je před jeho soudem právně vzato vinen. Tím hlavním tedy u viny není prostě provinilý pocit, ale skutečná trestní odpovědnost. Pokud vás Bůh o soudném dni zavrhne, zůstane vám vaše vina už navěky. Konečný trest, který Bůh stanovil za hřích, je věčné oddělení od něj, popsáno jako vržení do hořícího jezera a označované jako „druhá smrt“ (Zj 20,14).

Hříšníci obvykle popírají svou potřebu Božího odpuštění tím, že nedoceňují Boží svatost a spravedlnost a zveličují své vlastní zásluhy a

nadhodnocují své dobré stránky. Uvažují (mylně!) takto: „Bůh je přece láska. A milující Bůh by někoho, jako jsem já, určitě neposílal do pekla.“ Ale Bible jasně říká, že Bůh je absolutně svatý a spravedlivý. Potrestá každý hřích. Jeho láska neznamena, že svou svatost nebo svou spravedlnost může odložit stranou. Bible také jasně říká, že před Bohem jsme mnohem hříšnější, než si vůbec dokážeme představit.

Rodíme se odtrženi od Boha, protože na nás přechází Adamův hřích; a my sami k Adamovu hříchu velice brzy přidáme své vlastní. Provinili jsme se, když jsme – svými skutky i myšlenkami – porušili Boží měřítko svatosti.

Protože jsme Bohu odcizeni, potřebujeme *prostředníka*, aby nás s ním usmířil. Jediným prostředníkem mezi bohem a člověkem je Ježíš Kristus (1Tm 2,5). „Proto je Kristus prostředníkem nové smlouvy...“ (Žd 9,15). Pokud jste se někdy ocitli v blízkosti soudního sporu, možná víte, že prostředník může napomoci tomu, aby strany sporu dospěly k uspokojivé dohodě. Naslouchá podmínkám oběma stran a pokouší se navrhnout řešení.

Kristus znal Boží absolutní svatost. Znal také nezměrný dluh lidského hříchu. Vzal na sebe lidské tělo, žil v dokonalém souladu s Božími svatými měřítky a potom přinesl sám sebe jako výkupné, které vyžadovala Boží spravedlnost. Tímto způsobem strany sporu usmířil (viz 2K 5,18-21).

Někdy jsou lidé zvědaví, jak byli spaseni ti, kdo žili před Kristem. Odpověď zní, že byli spaseni úplně stejně jako my: vírou v Kristovu prolitou krev. Oběti, které přinášeli, symbolicky znázorňovaly oběť, kterou přinesl Kristus, když za ně obětoval sám sebe. Izajáš (53,5-6.11) prorokoval:

Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl

pro nepravost nás všech. ... [Z práce duše své uzří užitek, jímž nasycen bude. (KR)] Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme.

Starozákonní oběti tedy oddalovaly splatnost pokuty za hříchy do doby, než ji Kristus zaplatil na kříži. Spasení svatých před Kristem bylo, abych tak řekl, na úvěr, dokud Kristus nesplatil celou částku. Totéž říká Pavel:

- *... všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy. Svou spravedlnost prokázal i v nynějším čase, aby bylo zjevné, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše. (Ř 3,23-26)*

Z toho, že každý člověk je hříšník, který potřebuje Boží odpuštění, plyne, že můžete všem lidem nabízet evangelium s vědomím, že „je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří“. Řekněme, že mluvíte s vysoce vzdělaným a inteligentním člověkem, a možná se přitom necítíte ve své kůži. Třeba zabrousí do filosofie nebo do nějakého vědního oboru a bude vám dokazovat, že Bůh neexistuje. Nedejte se zastrašit. Prostě si připomínejte, že je to hříšník, který jednoho dne zemře a bude stát před svatým Bohem. Potřebuje prostředníka, který by ho s Bohem smířil ještě před tím. A jediný takový prostředník je Ježíš Kristus. Jeho prolitá krev je výkupným za hříšníky, kteří v něho uvěří.

2. BŮH HŘÍCHY ODPOUŠTÍ STÁLE STEJNÝM ZPŮSOBEM: PROLITÍM KRVE.

Bůh stanovil, že odplatou za hřích je smrt (Ř 6,23). V Levitiku 17,11 Bůh vysvětluje, proč musí být prolita právě krev: „V krvi je život těla. Já jsem

vám ji určil na oltář k vykonávání smírčích obřadů za vaše životy. Je to krev; pro život, který je v ní, se získává smíření.“ Boží spravedlnost vyžaduje zaplacení pokuty, což je smrt. Ve svém milosrdenství je ochoten se místo smrti hříšníka spokojit se smrtí přijatelného náhradníka. Systém zvířecích obětí ve staré smlouvě ukazoval jako předobraz ke Krista, k Božímu beránkovi, který snímá hřích světa (J 1,29). Všimněme si tří věcí:

A. Hřích vede k tělesné a duchovní smrti.

Bůh řekl Adamovi a Evě, že v den, kdy budou jíst ze stromu poznání dobrého a zlého, určitě zemřou (Gn 2,17). Oni však pojedli, a přitom nezemřeli ještě téhož dne. Jak to? Ve chvíli, kdy ovce snědli, zemřeli duchovně. Předtím žili s Bohem v důvěrném vztahu bez jakýchkoli bariér. Ale nyní se mu v jediném okamžiku odcizili a pokoušeli se před jeho svatou přítomností ukrýt.

Téhož dne začal probíhat proces duchovní smrti. I když díky Božímu řízení a podle Božích záměrů tito první lidé žili ještě stovky let, všichni nakonec zemřeli. Jejich těla stárla a trpěla nemocemi. Hřích vedl ke smrti v podobě vražd a válek. Všechny ty odporné hrůzy tohoto světa, ať jsou to živelné pohromy nebo nemoci, zvěrstva zločinu, terorismu nebo válek, či devastace přírodních zdrojů a životního prostředí, jsou důsledkem hříchu.

Když jsem četl příběhy o misionářích, kteří přinášeli evangelium primitivním kmenům, žasl jsem nad tím, že se tyto kmeny navzájem nevyhladily už celá staletí předtím. Jejich dějiny jsou dějinami toho, jak jeden kmen ublížil druhému a jak to ten druhý kmen tomu prvnímu brutálně vracel. Pak to ten první oplatil tomu druhému a tak pořád dokola. Totéž ale platí i v „civilizovanějších“ končinách světa. Celá historie lidstva je historií válek o území nebo o přírodní bohatství. Pyšní lidé se chápou

vlády nad jinými pyšnými lidmi, dokud je někdo nesvrhne. U kořene každé fyzické smrti na světě je hřích. A hřích způsobuje, že je každý člověk duchovně mrtvý, odtržený od života, který je v Bohu.

B. Krev názorně předvádí, jak vysoká cena se platí za hřích.

Ve verších 9,18-22 se šestkrát objevuje slovo „krev“ a k tomu si přidejte ještě dvakrát „smrt“ a jednou „zemřel“ z veršů 9,15-17. Napadlo vás někdy, co to asi bylo za krvák, to židovské náboženství? A jak asi přitom bylo všechno zaneřáděné? Na všechno se stříkala krev. Kněží u oltáře poráželi desítky a někdy statisíce kusů dobytka. Nosili mísy plné krve a vylévali je na oltář. Zabitá zvířata se páčila na oltáři, takže to tam muselo páchnout strašlivě – a neustále. Já sám jsem nikdy neviděl, jak se poráží kráva, ovce nebo koza. Maso nakupuji v potravinách už naporcované a zabalené ve fólii.

Kdybychom se mohli přenést v čase zpátky a pozorovat oběti prováděné ve svatostánku, asi by většina z nás byla v šoku. Krev názorně ukazuje strašlivou cenu hříchu.

C. Stará smlouva byla vyhlášena s vylitím krve, protože smrt je trestem, který Bůh stanovil za hřích.

V 9,19 uvádí autor podrobnosti, o kterých se z Exodu 24 nedozvíme. O kozlech, vodě, červené vlně, yzopu a o pokropení knihy Zákona se tam nic neříká. Jinde se o podobných věcech mluví v souvislosti s jinými obřady (Lv 1,10; 14,4-6; Nu 19,6.18). Autor buď shrnuje všechny tyto rituály do jednoho, protože to, o co mu jde, je celkové téma toho, že ve staré smlouvě se všechno očišťovalo krví (takto Kalvín a John Owen), nebo čerpá z ústní tradice, kterou znal každý Žid. Hlavní myšlenkou je v každém případě verš 9,22:

„Podle zákona se skoro vše očišťuje krví...“ Výjimkou bylo to, že chudý člověk mohl místo zvířecí oběti přinést mouku (Lv 5,11-13). Tato výjimka ale neznamenalala, že by neplatilo pravidlo: „... bez vylití krve není odpuštění.“ Bůh tím dával najevo, že trest, který stanovil za naše hříchy, je smrt.

Každý člověk tedy potřebuje odpuštění hříchů a Bůh hříchy odpouští stále stejným způsobem, totiž prolitím krve.

3. JEŽÍŠOVOU SMRTÍ BYLA VYHLÁŠENA NOVÁ SMLOUVA V JEHO KRVI.

Ježíšova krev je samozřejmě řečnickým obratem označujícím jeho smrt. Ježíšova tělesná muka byla sice krvavá a hrozná, ale z kletby zákona nás vykoupilo to, co podstoupil po duchovní stránce. Řečeno s Pavlem: „Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti“ (2K 5,21). Nejhorším z Kristových utrpení na kříži bylo odtržení od Otce, když na sebe vzal náš trest. Ve verších 9,16-17 autor na základě podobnosti mezi závětí a smlouvou ukazuje, že odpuštění získáváme jako Kristovi dědicové a to jen v jeho krvi.

A. Odpuštění získáváme jako Kristovi dědicové.

Aby člověk něco zdědil, musí být za prvé jmenován v závěti a za druhé musí její pořizovatel zemřít. Dědici jsou ti, které Bůh povolává (9,15). Autor nemluví o tom, jak volá člověk k Bohu, ale o tom, že Bůh povolává člověka. Jinými slovy, Bůh je vlastníkem majetku, a tedy také je tím, kdo závěť pořizuje, přičemž si dědice vybírá sám. Je to seznam konkrétních jmen, ne podpisový arch. Když je ale závěť pořizena, nenabývá platnosti, dokud zůstavitel nezemře. Tento princip všichni dobře známe. Ray Stedman vypráví, že se kdysi zúčastnil nějakého setkání, kde vedoucí křesťanského

konferenčního centra vysvětloval, jak hodlají získat další nemovitosti, aby mohli rozšířit svou službu. Mimo jiné popisoval úmluvu, kterou středisko uzavřelo s jistou vdovou, podle níž jí středisko ročně platí určitý obnos až do její smrti, a po její smrti za to bude její majetek převeden na středisko. Jeden člověk z publika okamžitě zvedl ruku a poťouchle se zeptal: „A jak je na tom se zdravím?“ Ta otázka byla samozřejmě poněkud nechutná, ale dobře ilustruje skutečnost, že závěť není obmyšleným k ničemu, dokud zůstavitel není po smrti. (R. Stedman: *What More Can God Say?* [G/L Regal], s. 139.)

Musíte si tedy odpovědět na tuto otázku: „Slyšeli jste v evangeliu Boží volání a reagovali jste na ně vírou v Ježíšovu smrt?“ Ježíš zemřel, aby dědice uvedl do postavení vlastníků odkázaného majetku. Jste-li vírou v Kristovu krev jeho dědici, jste vlastníky odpuštění, které vám svou smrtí zajistil.

B. Odpuštění získáváme jen v Kristově krvi.

Bez prolití krve nemáme odpuštění; opak je ovšem také pravdou: s prolitím krve odpuštění máme! Jak jsme viděli v 9,9-14, starozákonní oběti nemohly dokonale očistit svědomí věřícího. Zatímco tyto vnější předpisy o posvěcování se týkaly pouze tělesného očišťování, „krev Kristova očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu! Vždyť on přinesl sebe sama jako neposkvrněnou oběť Bohu mocí Ducha, který nepomíjí“ (9,14).

Pod postříkáním něčeho krví si nepředstavíme ani tak očištění (9,13.22), jako spíš znečištění. Jestli se vám někdy dostala krev na košili, tak víte, že ji musíte rychle vymáchat ve studené vodě, jinak vám na ní zůstane nevypratelná skvrna. Když si představíme, že někdo vezme krev a pocáká s ní knihu, lidi, stánek a všechno posvátné náčiní, připadá nám to, že tím to všechno zašpiní, a ne očistí.

Ale moderní medicína (o které starověcí Židé neměli ani ponětí) ukázala, jak výstižné je hovořit o očištných vlastnostech krve. Dr. Paul Brand, který se specializoval na léčení lepry, píše o tom, jak je krev uzpůsobena k tomu, aby organismus očišťovala od toxinů a odpadních látek, které ve tkáních vznikají (Paul Brand, Philip Yancey; v: *Christianity Today* [2/18/83], s. 13):

Žádná buňka se nenachází dále než na šířku vlasu od nějaké krevní kapiláry, aby se v ní nenahromadily jedovaté zplodiny metabolismu... Pomocí základního chemického procesu rozpouštění a přenosu plynů uvolňují jednotlivé červené krvinky, putující pomalu uzounkými vlasečnicemi, svůj náklad čerstvého kyslíku a zároveň pohlcují odpadní produkty (oxid uhličitý, močovinu a kyselinu močovou). Pak červené krvinky tyto potenciálně nebezpečné sloučeniny doručí do orgánů, které jsou schopny je vyloučit z těla ven.

Dále popisuje, jak plíce a ledviny a játra a slezina svou činností zbavují krev těchto jedů, aby náš tělesný systém zůstal čistý a zdravý. Červené krvinky vydrží tyto chemikálie nakládat a zase vykládat asi čtvrt miliónu cyklů. Potom se rozpadají a jsou recyklovány v játrech, zatímco kostní dřeň vysílá do oběhu nové červené krvinky, které v procesu pokračují (asi čtyři milióny krvinek za sekundu!).

Bůh tohle všechno stvořil jako nádherný obraz, který ukazuje, že stejně jako krev čistí naše tělo od jedů, čistí i Kristova krev, vírou vylitá na naše srdce, naše duše od jedu hříchu. Kdosi o naší potřebě duchovního očištění napsal: „Zvířecí krev nás nemůže očistit od hříchu, protože zvířata jsou mravně neutrální. Krev hříšného člověka nás nemůže očistit, protože člověk je mravně zlý. Jenom samotná Kristova krev nás může očistit, protože jenom Kristus je mravně dobrý.“ (Autor neznámý; cituje W. H. Griffith Thomas: *Hebrews: A Devotional Commentary* [Eerdmans], s. 117-118.)

Kristova krev byla prolita, aby nám umožnila očištění od hříchu a zajistila odpuštění, které všichni potřebujeme. Vylili jste ji na svou duši? Je to jediný způsob, jakým Bůh odpouští hříchy.

ZÁVĚR

Podle legendy se jednou, když Martin Luther těžce stonal, objevil u jeho lůžka ďábel a s vítězoslavným pohledem mu ukázal obrovský svitek, který se rozvinul sám od sebe. Luther na svitku četl strašlivý, dlouhý výčet všech svých hříchů, jednoho po druhém. V první chvíli ho přemohlo zoufalství.

Pak ale najednou vykřikl: „Na jednu věc jsi zapomněl! To ostatní je všechno pravda, ale vynechal jsi to hlavní: ‚Krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.‘“ Když to řekl, žalobce bratří se i se svým dlouhým svitkem rozplynul. (Paul Tan: *Encyclopedia of 7,700 Illustrations* [Assurance Publishers], ilustrace č. 480.)

Luther také řekl (cituje R. C. H. Lenski: *The Interpretation of St. John s Gospel* [Augsburg Publishing House], s. 130): Hřích může být jen na dvou místech: Buď leží na vás, takže ho máte na krku, nebo na Kristu, Božím beránku. Pokud visí na vašem krku, jste ztraceni; pokud ale spočívá na Kristu, jste svobodní a budete spaseni. Tak si vyberte, čemu z toho dáte přednost.

Pramenem odpuštění vašich hříchů je pouze prolitá krev Ježíše Krista. Přesvědčte se, jestli je vírou vylita také na vaše srdce!

OTÁZKY K DISKUZI

1. Proč je Kristova zástupná smírná oběť životně nezbytným článkem křesťanské víry?
2. Proč bez Kristovy krve nemůžeme mít odpuštění?

3. Jakou pastýřskou radu byste dali člověku, který říká, že uvěřil v Krista, ale stále pocítuje vinu za své hříchy z minulosti?

4. Někdo se vás zeptá: „Proč nemůže Bůh prostě říct: ‚Odpouštím ti‘? Proč by k tomu měla být zapotřebí krev?“ Co odpovíte?

VYJDĚTE Z MÍSTA ZKÁZY! (GN 19,1-26)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Dobrý den a pokoj vám. Budeme dnes pokračovat v našem výkladu knihy Genesis a dostáváme se k jedné z nejtragičtějších kapitol. Už jsme viděli, že kniha Genesis obsahuje některá velice drsná vyprávění a další velmi tragická – zvláště taková, kde se v plné síle ukazuje hrůza lidského hříchu. Genesis 19 v sobě spojuje jak hrůzu Božího soudu, tak tragédii lidského hříchu. Sodoma se stala pořekadlem, které ukazuje na hrůzu a odpornost hříchu. Stala se synonymem zvrácenosti a varovným zdviženým prstem, vážným varováním před Božím soudem a trestem.

- *Podobně jako oni i Sodoma, Gomora a okolní města se oddaly smilstvu, propadly zvrhlosti, a jsou nám výstražným příkladem trestu věčného ohně. (Ju 7)*

Proroci Izajáš a Ezechiel přirovnávají Izrael k Sodomě a nazývají dceru Izraelskou, tedy odpadlý národ Izrael, sestrou Sodomy. Jeremijáš přirovnává jeruzalémské proroky k Sodomě a k lidu gomorskému. A Jan mluví o zavraždění dvou proroků:

- *Jejich těla zůstanou ležet na náměstí toho velikého města, které se obrazně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován jejich Pán. (Zj 11,8)*

Dodnes je Sodoma výstrahou, dodnes k nám promlouvá příběh Lota, který byl vychvácen z tohoto bezbožného města. I my se z něj dnes chceme učit a přijmout varování Božího slova, a nechat se povzbudit velikostí Boží

milosti, která se obrací k nám hříšníkům. V Genesis 19 byla Božím hněvem zničena celá města, takže po nich nezůstalo vůbec nic. Tragédie je o to větší, že součástí toho všeho byl také spravedlivý Boží – synovec Abrahama a Sárý – Lot. O Lotově spravedlnosti už jsme mluvili, a skutečnost je taková, že o ní víme především díky zmínce, kterou nám zanechal apoštol Petr ve svém listě.

- *Vysvobodil však spravedlivého Lota, sužovaného nezřízeným chováním těch zvrhlíků. Dokud ten spravedlivý přebýval mezi nimi, trápilo jeho spravedlivou duši, že musel den ze dne slyšet a vidět jejich nemravné skutky. (2Pt 2,7-8)*

Možná bychom mohli Lotovu spravedlnost odvodit také ze skutečnosti, že ho Bůh vyvedl ze Sodomy. Ale jak uvidíme, tak v tom našem textu je skutečně mnoho věcí, které jsou daleko více varováním před nespravedlností, než povzbuzením k následování Lotovy spravedlnosti.

Budeme-li sami k sobě upřímní, tak musíme říct, že v církvi Ježíše Krista převažují ‚Lotové‘ nad ‚Abrahamy‘. Pokud budeme pravdiví, tak bychom měli říci, že v našich vlastních životech asi více lotovských známek než těch charakteristik, které vykazoval Boží přítel Abraham. A pokud to skutečně takto je, potom popis zkázy Lota a Sodomy je varováním pro každého opravdového křesťana. Pojďme tedy společně prozkoumat, co se můžeme naučit z Lotova příběhu:

1. POHOSTINNOST VERSUS PŘEVŘÁCENOST (V. 1-9)

Dva muži přišli do Sodomy a vypadali jako obyčejní poutníci. Nikdo neměl tušení o tom, že se jedná o anděly. Vypadali jako obyčejní smrtelníci. Ničím se neodlišovali od jakýchkoliv jiných poutníků – možná jenom tím,

že na rozdíl od jiných poutníků byli tito dva rozhodnutí přenocovat v Sodomě. První věc, ze které se musíme poučit:

A. Nerozlišování

Na Lotově životě, i z toho mála, co máme v Písmu zaznamenáno, vidíme, že mu chybí rozlišování toho, co je dobré a co není. A vidíme to hned v několika rovinách.

1. Rozlišování v každodenním životě. V Genesis 14 jsme opustili Lota potom, co ho jeho strýc Abraham vysvobodil ze zajetí králů, kteří napadli a porazili Sodomu. Lot se tehdy rozhodl, že zůstane v Sodomě – nešel se svým strýcem. Ale už nezůstal ani ve stanu za branami Sodomy, kde do té doby tábořil. Nastěhoval se do města.

- *Sodomští muži však byli před Hospodinem velice zlí a hříšní. (Gn 13,13)*

Nevíme, co přivedlo Lota k tomu, že stal jedním z obyvatel Sodomy. Mohla to být společná prožitá zkušenost zajetí a vysvobození, co sblížilo Lota s obyvateli Sodomy, mohly to být dobré pohnutky, co ho vedlo dovnitř Sodomy, možná chtěl zapůsobit na ty lidi, nebo šířit spravedlnost a přemáhat hřích, ale pravda je taková, že hřích přemohl jej. Lot se usadil ve městě, oženil se a měl syny a dcery. A je docela možné, že to byl právě vztah s jednou ze sodomských žen, co přivedlo Lota do města zkázy.

Je také pravděpodobné, že ve městě jako byla Sodoma, se Lot prosadil díky zdůraznění svého příbuzenství s mocným vysvoboditelem, který zachránil obyvatele Sodomy a nesklonil se před sodomským králem. Svezl se na té vlně zájmu a popularity, které se jistě Abraham – přinejmenším nějaký čas – těšil.

Ale dokonce už ve chvíli, kdy Abraham vysvobodil sodomské, nevidíme, že by se Lot nějak měl ke svému strýci Abrahamovi. Neuctíval Boha spolu s Abrahamem a Melchisedechem – místo toho se nastěhoval do Sodomy. Jsem přesvědčen, že jenom využil momentální situace, kdy byl populární a stal se jedním ze starších tohoto hříšného města. Podívejte se, jak se na něj dívali obyvatelé Sodomy v okamžiku, kdy se postavil proti jejich zájmům:

- *Oni však vzkřikli: „Klid se!“ A hrozili: „Sám je tu jen jako host a bude dělat soudce! Že s tebou naložíme hůř než s nimi!“ (Gn 19,9)*

To nám mimochodem ukazuje, že ať již byli Lotovy pohnutky jakékoliv, tak na místě, kde byl, příliš mnoho spravedlnosti neprosadil.

2. Rozlišování duchovních věcí. V branách města zasedali starší a soudili. Také rozlišovali a zkoumali, koho vpustí do města a koho nikoliv. V branách probíhaly soudní pře, dojednávaly se obchody, uzavíraly se tam smlouvy. Jen ti nejmávanější zasedali v branách města. V Sodomě byl mezi nimi také Lot. Když přicházeli dva andělé do Sodomy, tak si Lot myslel, že se jedná o cizince, že jde o obyčejné smrtelníky, hosty, možná obchodníky – vůbec nerozpoznal, že se jedná o posly zkázy. Jeho strýc Abraham, když uviděl tři poutníky, kteří se přiblížili k jeho stanu, tak okamžitě rozpoznal, že ho navštívil sám Bůh. Ačkoliv odpočíval za poledního žáru, tak dokázal rozlišovat. Lot seděl v bráně jako starší města a soudce. Měl být ve střehu, měl se mít na pozoru, měl soudit, rozlišovat, ale nedokázal rozlišit smrtelníky od andělů. Na to naráží list Židům:

- *S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. (Žd 13,2)*

Je tady dobře vidět rozdíl mezi Abrahamem a Lotem. Abraham chodil s Bohem a poslouchal Boha. Co Bůh řekl, to Abraham udělal. Podřizoval svůj život Bohu. Nebyl bez chyby, ale žil životem oddané poslušnosti.

Hledal Boha a uctíval Ho. To jsou věci, které vedou k duchovnímu růstu a s ním také k duchovnímu rozlišování. Je tady přímá úměrnost – čím více Boha milujeme a posloucháme Ho, tím více nám dává porozumět své vůli – tím větší duchovní rozpoznání máme.

Lot žil sám pro sebe a nežil v závislosti na Bohu a Jeho vůli. Dobře to vidíme z jeho jednání. Takový život nevede ani nemůže vést k duchovnímu rozlišování. Člověk může být křesťanem mnoho let, a přesto nemusí být duchovně zralý a nemusí umět duchovně rozlišovat. Mnoho lidí je dnes svedeno věcmi, které vypadají duchovně, ale ve skutečnosti jsou jen tělesné a v horším případě se může dokonce jednat o věci ďábelské. Lot ani tváří tvář záhubě nerozpoznával, jak vážná je situace:

- *Když vzešla jitřenka, nutili poslové Lota: „Ihned vezmi svou ženu a obě dcery, které tu máš, abys pro nepravost města nezahynul.“ Ale on váhal. (Gn 19,15)*

Dnes přicházejí různí falešní učitelé a mnoho lidí v církvích – a Boží slovo nám dosvědčuje, že ačkoliv jsou v církvích a prohlašují se za křesťany, tak jimi ve skutečnosti nejsou – mnoho lidí přijímá jejich učení a tak naplňují slova Písma:

- *Ten zlý přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě, neboť nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila. (2Te 2,9-10)*

Apoštol Pavel připomíná Timoteovi, že lidé v církvi – nikoliv mimo církve, ale v církvi, si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. A dodává:

- *Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. (2Tm 4,4)*

Také Lot raději poslouchal to, co se mu líbilo a ne to, co mu říkali andělé.

3. Rozlišování spravedlnosti. Lot soudcem a sedával v bráně, ale, jak se zdá, soudil podle měřítek Sodomy nikoliv podle měřítek Božích. Tuto skutečnost můžeme dobře vidět na jeho jednání s vlastními dcerami. Lot dělá to, co je spravedlivé ve vztahu ke svým hostům. Ale totéž nedokáže aplikovat na své dcery. Nabízí je jako úplatek. Vidíme, že jeho chápání spravedlnosti bylo pokřivené.

Souvisí to s tím, o čem jsme mluvili v předchozím bodě – s duchovním rozlišováním, s chozením s Bohem, s hledáním Božího království a jeho spravedlnosti. Pro nás jako křesťany to jasně souvisí s Božím slovem – nemůžeme znát Boží spravedlnost, pokud neznáme Boží slovo. Když nerosteme v porozumění Božímu slovu a Božímu charakteru, tak nemůžeme růst v poznání Boží spravedlnosti.

Souvisí to také se společenstvím. Na příkladu Lota si to můžeme uvědomit velice jasně. Lot se oddělil od zbožného Abrahama, od společenství svatých a to mělo ohromný dopad na jeho rozlišovací schopnosti. Tak je to i s námi. Nechci tvrdit, že křesťan nemůže existovat bez společenství. Může a potvrzují nám to svědectví lidí z vězení nebo ze zemí, kde jsou křesťané pronásledováni a nemohou mít s nikým společenství. Ale musíme si říci, že v takových případech se vždy jedná o výjimečný stav.

Ale pokud máme růst ve svatosti a ve spravedlnosti, tak nutně potřebujeme společenství církve. Nestačí přátelství s dalšími jednotlivými křesťany, ale je potřeba skutečné společenství – tedy vztahy, zodpovědnost, podpora, sounáležitost. To je Kristovo tělo. Křesťan může skutečně dlouhodobě růst v poznání Boha jenom v kontextu církve. A pokud mu toto společenství chybí, tak bude brzy v situaci, v jaké byl Lot. A to nás vede do další části našeho textu:

2. SLOVA VERSUS SKUTKY (V. 10-16)

V desátém verši andělé zachraňují Lota od okamžitého zlynčování a možná dokonce od smrti. A nejen jeho, ale celou jeho rodinu. Ve chvíli, kdy se situace vyhrocuje, a sodomští muži se chtějí Lota zmocnit, vyrazit dveře a přinést utrpení a možná i zhoubu celé jeho rodině, tak tito andělé – ochránci zasahují.

- *Vtom ti muži vlastníma rukama vtáhli Lota k sobě do domu a zavřeli dveře. Ale muže, kteří byli u vchodu do domu, malé i velké, ranili slepotou, takže nebyli schopni nalézt vchod. (Gn 19,10-11)*

A. Andělé přinášejí evangelium

Tehdy andělé odhalili své poslání. Přinášejí Lotovi i dalším Boží milost.

- *Tu řekli ti muži Lotovi: „Máš-li zde ještě někoho, zetě, syny, dcery, všechny, kteří v tomto městě patří k tobě, vyveď je z tohoto místa. My přinášíme tomuto místu zkázu, protože křik z něho je před Hospodinem tak velký, že nás Hospodin poslal, abychom je zničili.“ (Gn 19,12-13)*

Andělé přinášejí evangelium. Evangelium – to jsou dvě zprávy, které nejdou od sebe oddělit, a jedna bez druhé nemůže existovat ani nedává smysl. Dobrá zpráva o záchraně obsahuje špatnou zprávu o Božím soudu – o tom přicházejícím soudu, před kterým ta dobrá zpráva zachraňuje.

- *Evangelium je moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. (Ř 1,16)*

Evangelium zachraňuje před přicházejícím Božím hněvem (1Te 1,10). Evangelium nás vysvobozuje z nynějšího zlého věku (Ga 1,4). Evangelium je o Boží lásce, která se sklání k hříšníkům – podívejte se na Lota a jeho rodinu. Lot ztracený uprostřed hříšného města a Bůh k němu posílá posly – vysvoboditele. Tito vysvoboditelé jsou zároveň poslové zkázy.

Mimochodem – tak je to také s naším Pánem. Při svém prvním příchodu nepřišel proto, aby soudil, ale aby spasil. Při druhém příchodu se zjeví jako vládce a soudce.

- *A viděl jsem nebesa otevřená, a hle, bílý kůň, a na něm seděl ten, který má jméno Věrný a Pravý, neboť soudí a bojuje spravedlivě. Jeho oči plamen ohně a na hlavě množství královských korun; jeho jméno je napsáno a nezná je nikdo než on sám. Má na sobě plášť zbrocený krví a jeho jméno je Slovo Boží. Za ním nebeská vojska na bílých koních, oblečená do bělostného čistého kmentu. Z jeho úst vychází ostrý meč, aby jím pobíjel národy; bude je pást železnou berlou. On bude tlačit lis plný vína trestajícího hněvu Boha všemohoucího. (Zj 19,11-15)*

Jiný anděl bude poslán, aby oznámil evangelium všem národům:

- *Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,6-7)*

Pojďme zpátky do Genesis. V našem příběhu jsou to nejprve andělé, kdo přináší evangelium, a viděli jsme, že Bůh je někdy používá k takovému poslání. Ale na prvním místě Bůh používá svůj lid:

B. Zde je to Lot, kdo nese evangelium

- *Lot tedy vyšel a promluvil ke svým zeťům, kteří si měli vzít jeho dcery. Řekl jim: „Vyjděte hned z tohoto místa, poněvadž Hospodin chystá tomuto městu zkázu.“ Ale zeťům to připadalo, jako by žertoval. (Gn 19,14)*

Lot se stává poslem evangelia. Ale jakou váhu má evangelium z úst muže, který více než dvacet let žije uprostřed bezbožníků a je u nich doma? Připadá jim to jako dobrý vtip. Po letech zkušeností s Lotem má evangelium pro tyto muže stejnou závažnost jako pro Lota. Stojíme tady

před závažnou věcí – pokud za evangeliem nestojí celý život, potom má toto evangelium v očích nevěřících lidí jenom velmi malou hodnotu. Jestliže mu nevěří ti, kdo ho přinášejí, jak mu mají věřit ostatní?

Na druhé straně však musíme říci také to, že evangelium je bláznovskou zvěstí.

- *Kdo uvěří naší zprávě? Nad kým se zjeví paže Hospodinova? (Iz 53,1)*
- *Je psáno: ‚Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhnou.‘ Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím? Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí. (1K 1,19-21)*

Noe kázal desítky let o přicházejícím Božím soudu a při tom stavěl koráb, který zachránil jeho rodinu i všechny druhy zvířat. A přesto nikdo neuvěřil. Lidé se mu smáli stejně, jako se smáli Lotovi.

Nemělo by nás nijak překvapit, když lidé budou reagovat posměšně na zprávu evangelia. Je to normální a přirozené. Co však není normální a přirozené, je, když sami věřící lidé, nevěří zprávě evangelia – je to zajímavý paradox, že – když věřící nevěří. Ale při pohledu na Lota vidíme, že je to daleko víc k pláči než k smíchu a vidíme také to, že Lot je v tom pro nás velikým varováním.

C. Váhavý věřící

- *Když vzešla jitřenka, nutili poslové Lota: „Ihned vezmi svou ženu a obě dcery, které tu máš, abys pro nepravost města nezahynul.“ Ale on váhal. Ti muži ho tedy uchopili za ruku, i jeho ženu a obě dcery - to shovívavost Hospodinova byla s ním, vyvedli ho a dovolili mu odpočinout až za městem. (Gn 19,15-16)*

Tyto dva verše jsou skutečnou ranou pro moderní humanisty, kteří hlásají nezávislost člověka na Bohu a nezávislou svobodu lidské vůle. „Bůh by nikdy nejednal proti vůli člověka!“ „Bůh nikdy nebude znásilňovat člověka!“ To můžete opakovaně slyšet. Mohu s tím souhlasit, ale musím žádat důkladné vysvětlení.

Náš text nám ukazuje, že je to Bůh, kdo zachraňuje, a že skutečně zachraňuje tak, jak chce, kdy chce a koho chce. A že záleží především na Jeho rozhodnutí a nikoliv na rozhodnutí člověka. Ačkoliv rozhodnutí člověka hraje také svou – a nikoliv zanedbatelnou – roli. Podívejme se dále do našeho textu:

3. ZÁCHRANA VERSUS ZKÁZA (V. 17-26)

- *Gn 19:17-22 Když je Hospodin vyváděl ven, řekl: „Uteč, jde ti o život. Neohlížej se zpět a v celém tomto okrsku se nezastavuj. Uteč na horu, abys nezahynul.“ Lot jim však odvětil: „Ne tak prosím, Panovníku. Hle, tvůj služebník našel u tebe milost. Prokazuješ mi velké milosrdenství, že mě chceš zachovat při životě. Já však nemohu na tu horu utéci, aby mě nepostihlo něco zlého a abych nezemřel. Hle, tamto město je blízko, tam bych se mohl utéci, je jen maličké. Smím tam utéci? Což není opravdu maličké? Tak zůstanu naživu.“ I řekl mu: „Vyhovím ti i v této věci; město, o kterém mluvíš, nepodvrátím. Uteč tam rychle, neboť nemohu nic učinit, dokud tam nevejdeš.“ Proto bylo to město nazváno Sóar (to je Maličké). (Gn 19,17-22)*

Lot si stále vymýšlí. Bůh ho zachraňuje a přes zdánlivě pokorná slova, se Lot znovu prokazuje jako věřící nevěřící. „Nemohu přijmout záchranu tak, jak mi ji nabízíš ty, Bože, ale je potřeba to udělat tak, jak jsem to vymyslel já.“ Stále stejná písnička, nic nového pod sluncem.

Ale znovu je to Boží milost, která je větší než lidský hřích. Bůh by mohl rozmáznout toho opovážlivce spolu s ostatními – přesto se Bůh slitovává a dává milost. Je to lidské, svévolné rozhodnutí, které nakonec nepřinese nic dobrého. Ukazuje jen na mysl, která je zmatená a zatemněná hříchem.

- *Slunce vycházelo nad zemí, když Lot vešel do Sóaru. Hospodin začal chrlit na Sodomu a Gomoru síru a oheň; od Hospodina z nebe to bylo. Tak podvrátil ta města i celý okrsek a zničil všechny obyvatele měst, i co rostlo na rolích. Lotova žena šla vzadu, ohlédla se a proměnila se v solný sloup. (Gn 19,23-26)*

Boží slovo tady ukazuje na katastrofu, která postihla Sodomu, Gomoru a celý ten okrsek. A aby nebylo pochyb o tom, o co skutečně šlo, tak zde Mojžíš zdůraznil, že to skutečně bylo z nebe, od Hospodina. Tady se zjevil Boží hněv. Boží spravedlnost zasáhla prudkou silou proti hříchu.

- *Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. (Ř 1,18)*

Bůh se nezměnil a ani my lidé jsme se nezměnili. Příklad Lotovy ženy tak zůstává varováním pro všechna následující pokolení.

4. APLIKACE

Náš text nám nabízí celou řadu aplikací. Podívejme se spolu aspoň na některé:

A. Spojení

Když se rozhlédneme kolem sebe, tak vidíme přímé spojení situace v Sodomě s naší dnešní společností. Západní společnost je mravně převrácená, žije v blahobytu, v pýše, ve spoléhání se na vlastní zajištění. Přesně to byly hříchy Sodomy, kvůli kterým přišel Boží soud:

- *Hle, toto byla nepravost tvé sestry Sodomy; pýcha, sytost chleba a sebejistý klid, který měla i se svými dcerami. Ale ruku utištěného ubožáka neposilovala. Povyšovaly se, páchaly přede mnou ohavnost, a tak jsem je odstranil, jak jsem uznal za vhodné. (Ez 16,49-50)*

Východní společnost nebo země třetího světa na tom nejsou o nic lépe. Možná jim chybí ona sytost chleba a sebejistý klid, ale i tak jsou to země plné bezpráví, násilí a ohavností – ať již jde o ohavnosti morální nebo náboženské. Jedno z největších náboženství světa je plné uctívání model a duchů zemřelých, další je plné násilí, kdy vražda jinověrce je považovaná za čest a zásluhu před bohem.

Od počátku 20. století ve světě trvale narůstá počet křesťanů zavražděných kvůli své víře. Zatímco na počátku 20. století byl odhadovaný počet kolem 35.000 ročně, tak v roce 2009 to bylo podle Světové evangelikální aliance 175.000 lidí. Násilí roste ohromným tempem.

Sodoma je symbolem zkaženosti a zla. Je také varováním před přicházejícím soudem. Ale všimněme si také slov Pána, která říká svým učedníkům o lidech, kteří odmítnou jejich svědectví o Božím soudu a spasení skrze víru v Krista:

- *Amen, pravím vám, lehčeji bude zemi sodomské a gomorské v den soudu, než tomu městu. (Mt 10,15)*

Jak málo světla a duchovního porozumění mohli mít lidé v Sodomě. O kolik více ho měli v době Pána Ježíše Krista! A jak je to dneska? Letopočet se dělí na před Kristem a po Kristu. Už to samo o sobě by mělo vést k otázkám. Už tato skutečnost přináší světlo. Bible je přeložená do stovek jazyků – dokonce i v tak nepřátelských a krutých režimech jako jsou státy Arabského poloostrova nebo Severní Korea se šíří evangelium a lidé

přicházejí ke spasení v Kristu. Ale v tutéž chvíli je na tom mnoho jiných stejně jako Sodoma a Gomora.

Vidíme také mnoho souvislostí mezi Lotem a námi. Také to je pro nás velkým varováním. Ne nadarmo nám Pán Ježíš připomíná:

- *Vzpomeňte si na Lotovu ženu! (Lk 17,32)*

Je to jeden z nejkratších veršů v Písmu – o to více bychom si ho měli pamatovat a připomínat si Lotovu ženu. Ve stejné souvislosti Ježíš říká:

- *Stejně tak bylo za dnů Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli a stavěli. (Lk 17,28)*

Oba tyto výroky říká v souvislosti se svým druhým příchodem a v kontextu Božího soudu. Proto také apoštol Petr připomíná církvi:

- *Přišel totiž čas, aby soud začal od domu Božího. Jestliže začíná od vás, jaký bude konec těch, kteří se Božímu evangeliu vzpírají? (1Pt 4,17)*

Moji milí, jste připraveni na setkání se svým Bohem?

B. Spolehnutí se

Genesis 19 nám kromě varování dává také velkou naději. Bůh je milosrdný a ukazuje se jako milosrdný. Dokonce ještě na poslední chvíli dává šanci na záchranu a dokonce na poslední chvíli zachraňuje.

Boží slovo nás vede k tomu, abychom se spolehli na Boha. Abychom se na Něj spolehli cele – ne jako Lot, ale jako Abraham. Abraham našel pokoj s Bohem a pokoj v Bohu. A k témuž Bůh volá každé své dítě. Nikoliv k tomu, co dělá Lot – on se protiví Bohu, utíká od Něj, neustále mu odmlouvá. Když ho Boží slovo opouští na konci 19. kapitoly, tak je muž, kterého opily vlastní dcery a zplodily s ním potomky.

Přesto byl zachráněn a Boží slovo ho označuje jako spravedlivého – tedy ospravedlněného z pouhé milosti skrze víru. Lot je skutečným důkazem

Boží dobroty a Božího slitování. Příklad Lota nemáme následovat, ale na Boha Lotova se máme cele spolehnout.

C. Oddělení se

Někteří křesťané na základě tohoto oddílu mluví o tom, že není dobré žít ve městě, které svádí svými mnohými pokušeními, ale je lepší být někde v ústraní, žít na venkově nebo v nějaké křesťanské komunitě. Je to tak, že v Sodomě přišel Lot úplně o všechno – přišel o majetek, přišel o své postavení, přišel o svou rodinu i o svou manželku. Ale když se podíváme dále do 19. kapitoly, tak uvidíme, že ten nejhorší pád Lota teprve čekal. A nedošlo k němu ve městě, ale v jeskyni – stranou od lidí, stranou od civilizace.

Proto musíme rozumět tomu, že křesťanské oddělení se, je daleko více oddělení se od hříchu, než od hříšníků. Nemůžeme oddělit hřích od hříšníků – ani Bůh to nedělá, přestože se nám to někteří lidé snaží namluvit. Hřích je bytostně spojen s člověkem – je dokonce bytostně – i když už jen dočasně – spojen s křesťanem. Naše smrtelná těla jsou propadlá hříchu, a to i přes to, že jsme již byli zproštěni jeho moci i důsledků.

O to více nás ale Bůh volá k tomu, abychom se od hříchu oddělovali. A někdy to musí jít tak daleko, že se budeme muset oddělit i od lidí. Písmo o tom mluví v několika rovinách:

1. Oddělení se od všeho světského a hříšného. Sem patří skutečně všechno. Bůh ve svém Slově přímo prikazuje věřícím, aby se oddělili se od světského a hříšného jednání, žádostí a od světské a hříšné společnosti.

- *Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa.*

*A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky.
(1J 2,15-17)*

Sem patří také bezbožná společnost. Tam, kde lidé dlouhodobě odmítají evangelium a my se od nich můžeme oddělit, tam to máme udělat na znamení soudu proti nim. Ne vždy to jde, ale tam, kde je to možné, tam je to povinností.

2. Oddělení se od falešného náboženství. Bůh opakovaně vybízí křesťany k tomu, aby se oddělili od těch, kteří se prohlašují za křesťany, ale jejich skutky nebo jejich učení tomu neodpovídá.

- *Budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň. (2Tm 3,5)*

Bohu se nelíbí žádná nesvatá aliance, ale vede své děti k oddělení se od každého bludu i od každého hříšného jednání:

- *Ať se vám oškliví i jejich plášť, poskvrněný hříchem. (Ju 23)*

3. Oddělení se od neposlušných bratří. To je – podobně jako předchozí bod o tom, že v církvi musíme dělat rozlišení, soud a vykonávat kázeň.

- *Přikazujeme vám, bratří, ve jménu Pána Ježíše Krista, abyste se stranili každého bratra, který vede zahálčivý život a nežije podle naučení, která jste od nás převzali. (2Te 3,6)*

Nepůjde to bez duchovní zralosti a duchovního rozlišování.

Devatenáctá kapitola Genesis nám nepředkládá spasení jako pohodovou procházku, jako úžasnou změnu a naplnění život. Nabízí nám život vychvácený z Božího soudu. Utečte před Božím hněvem – utečte od hříchu a utíkejte ke Kristu!

- *A tak, moji milí, s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. (Fp 2,12)*

CÍRKEV, JAK MÁ BÝT

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

- *„Krásná jsi, láska má, jako město Tirsá, jak Jeruzalém nádherná. Respekt budíš jak ozbrojená armáda.“ (Píseň Šalomounova 6,4 ČSP)*

Existují různé názory na křesťanskou církev. Někteří si o ní myslí úplně všechno. Někteří si zase o ní nemyslí vůbec nic. A pravděpodobně ani jeden z těchto názorů není hoden toho, abychom jej vyslovili. Ani ritualisté, kteří zbožňují církev, ani skeptikové, kteří haní všechny církve, nemají znalosti o skutečné duchovní církvi Ježíše Krista, aby mohli vyslovit kvalifikovaný názor. Královská dcera je slavná ve své kráse, kterou oni nejsou schopni ocenit.

Co je obvykle ta nejsprávnější charakteristika, kterou můžeme vystihnout ženu a její povahu? Budeme vedeni chválou všech, kteří s ní dobře vycházejí, nebo pohoršením těch, kteří ji činí předmětem zlých pomluv? To nejlepší posouzení pravděpodobně dostaneme od jejího *manžela*. Šalomoun říká v knize Přísloví o ctihodné ženě: „Její manžel také vstává a chválí ji.“ O této nejkrásnějších z žen, církvi Kristově, můžeme říci to samé. Má to pro ni malý dopad je-li posuzovaná lidmi, ale je to její obrovská čest a radost být milována a ctěna svým královským manželem, princem Immanuelem.

Ačkoli slova naší pasáže jsou alegorická a celá píseň je plná metafor a podobenství, učení tohoto textu je však dost jasné a srozumitelné. Je

zřejmé, že ženich prokazuje své nevěstě tu nejvyšší čest ve svém srdci a ona je pro něj, ať už je pro ostatní čímkoli, nádherná, sličná. A v očích jeho lásky je bez poskvrny. Navíc, ona není jen krásná, jemná a něžná v očích jeho lásky, ale je majestátní, důstojná ve své svatosti, ve své oddanosti jemu jej nutí říci, „že budí respekt jak ozbrojená armáda.“

Ona je královnou každým coulem, v očích svého milého je majestátní. Vezměte slova z našeho textu a vztáhněte je na Kristovu církev, slova vyslovená samotným Kristem, který zná svou nevěstu nejlépe. On je ji nejlépe schopen posoudit, a proto se tedy poučme, že jeho názor není slabý v úsudku, neuctivý a opovržením hodný. Ona sama patří do té nejvyšší třídy, a to vědomě a radostně, neboť je silná v síle svého Pána.

Při této příležitosti si nejprve řekněme, **proč je církev Boží přirovnána k ozbrojené armádě.** To, že je armádou, je dostatečně pravdivé, protože církev nečítá jednoho člověka, ale mnoho lidí. Skládá se z lidí, kteří kráčí pod vedením společného Velitele, s jedním rozkazem, rozkazem k boji a k vítězství. Ona je církev bojující tady dole na zemi a to jak v utrpení, tak i ve službě, má dokázat, že je na nepřátelském území.

Ona bojuje za pravdu Boží proti bludům. Za světlo proti temnotě. Dokud se nerozední a stíny nepominou, musí bojovat, držet hlídky a udržovat strážní oheň. Protože okolo ní se nachází nepřítel, který je na smrt odhodlaný, proti němuž drží stráž a proti němuž vrhají královský poklad evangelia pravdy.

Ale proč ozbrojená armáda s prapory? Což to není na první pohled rozlišující znamení? Jak potom poznáme, kterému králi patří dotyčná armáda, pokud neznáme jeho královskou standartu? V časech války je národnost vojáků často deklarována jejich plukovními uniformami. Šedé

kabáty Rusů byli dobře známy v Krymské válce. Bílé uniformy Rakušanů byly dobře známy obyvatelům Lombardie.

Nikdo si nikdy nespletl černé uniformy Brunšvičanů s Francouzi, nebo si nikdy nespletli husary a jednotky Garibaldiho. Docela efektivně se armády odlišují od sebe svými uniformami a prapory. Podobně jako rytíři ve středověku se rozpoznávali podle svých helmic a erbovních štítů, tak se pozná armáda podle své vlajky a národních barev. Trikolóra reprezentovala Francii, když její vojáci prchali před černobílými uniformami Němců.

Církev Kristova vyvěšuje svoje standarty také kvůli odlišení. Nepřeje si být spojována s jinými armádami, nebo být za ně zaměňována. Není z tohoto světa, její zbraně a boj nejsou světské, jako je tomu u armád tohoto světa. Bůh chraň následovníky Ježíše od toho, aby je lidé považovali za politické aktivisty, lobbisty nebo ambiciózní dobrodruhy! Církev rozvíjí vanutí evangelia, tedy její úkol je, aby všichni mohli poznat, komu patří a komu slouží. Toto je úkol nejvyšší důležitosti v současné době, kdy se mazaní lidé snaží prosazovat své vlastní výmysly a vynálezy.

Každá křesťanská církev by měla vědět, čemu věří a měla by i veřejně deklarovat, co znamená obsah jejího vyznání víry. Je naší povinností objasnit a vysvětlit naše principy, tak aby naši členové věděli, co činí, když se spolu scházejí, a svět by to měl vědět také, za čím stojíme. Buďme daleci toho, abychom se připojili k volání liberálních církví a přešli pod jejich prapory.

Ze všech stran slyšíme volání proti krédům. Je tento povyk ospravedlnitelný? Zdá se mi, že když správně analyzujeme tyto protesty, tak zjistíme, že nesměřují proti krédům, ale proti pravdě, protože každý člověk, který něčemu věří, musí mít své krédo, ať už je psané nebo ne. Nebo pokud je tady člověk, který nevěří ničemu, nebo naopak čemukoliv, nebo

věří naprosto všemu, tak ten pro nás není vhodný jako model. Útoky proti krédům probíhají, protože jsou krátká, stručná svou formou, kterými křesťané vyjadřují svou víru. A ti, kdo nenávidí kréda, tak činí proto, že v nich nalézají zbraň, která je proti jejich bludům velmi účinná.

Jsou to tak nebezpečné a ničivé zbraně pro teologii, která se skrývá za těmito protesty. Proto budme velmi zdrženliví k tomu, abychom tyto zbraně odhodili. Držme se Boží pravdy se železnou vůlí a nikdy ji neopustíme. Navíc je tady stále ještě protestantismus, za který stojí bojovat! Je tady kalvinismus, který stojí za to, abychom jej vyhlašovali a evangelium, za které stojí umírat! Je tady křesťanství, které se naprosto liší od ritualismu, racionalismu a zákonictví, a dejme všem vědět, čemu věříme!

Pojďte a pochodujte vojáci Kristova kříže pod standartami Spasitele! Není čas se bát křiku proti našemu svědomitému přesvědčení, které mu se dnes přezdívá sektářství a bigotnost. Věřte ve svém srdci tomu, co veřejně vyznáváte, že tomu věříte. Otevřeně a naléhavě vyhlašujte, o čem víte, že je Boží pravda. Nestyděte se říkat, že tyto věci jsou pravda a nechte lidi, aby sami přišli na to, že opak není pravdou, ale jen pouhá faleš. Ať už učení evangelia znamená pro ostatní cokoliv, vy se jim chlubte a mějte v něm svou slávu!

Vyvěšujte své vlajky! Ať tyto vlajky vlají, jak za dob rané církve. Rozviňte standartu, vítěznou standardu Kristova kříže. Ve skutečnosti a v Pravdě, *in hoc signo vinces*, (v tomto znamení zvítězíš), dílo smíření je pravda, která dobývá lidská srdce. Nechme druhé, aby věřili, když mohou, nebo je nechme, ať to popírají, když budou, protože ty Pravdo, která jsi v Kristu Ježíši, jsi ta věc, která si získala naše srdce a učinila jsi z nás vojáky Kristova kříže!

Vlajky se nosily a vyvěšovaly nejen kvůli odlišení, ale také aby sloužili pro účely *disciplíny*. Armáda vybavená vlajkami měla jednu vlajku jako *ústřední* standartu, a každý pluk nebo prapor měl svou vlastní standartu. Zástupy Boží, které tak slavně pochodovaly pouští, měly svou ústřední standartu, předpokládám, že to byl kůl, na který Mojžíš vyvěsil bronzového hada (v každém případě náš bronzový had je hlavním znamením církve).

A pak každý z dvanácti kmenů měl svou vlastní standartu. Pod těmito vlajkami pochodovaly kmeny, aby nedošlo ke zmatkům při pochodu. A v čase bitvy nebyl pak problém seřadit muže do šiků. Židé věřili, že standarta kmene Juda byl lev, Ruben měl na vlajce znamení muže, Josef měl za znamení zase býka a Dan měl orla.

Targumisté však věří, že vlajky se lišily podle barev, barva každého kmene pak odpovídala jednomu z drahokamů na hrudi nejvyššího kněze. „A že velká standarta každého ze čtyř táborů kombinovala tři barvy kmenů, které jej tvořily.“ Tak bratří, v církvi Boží musí být kázeň, a to nejen v přijímání konvertitů a při vylučování pokrytců, ale také musí být kázeň při seřazování vojáků ve službě Kristu ve svaté válce, do které pochodují a které se účastní.

Každý voják má mít své rozkazy, každý důstojník zase své vojáky, každý voják své určené místo v armádě, a celá armáda má mít své řády a pravidla. „Ať se vše děje podle řádu a spořádaně.“ A podle jednotky má každý voják své místo a každá jednotka má své místo v pluku, tak v každé dobře ustanovené církvi má každý muž a žena svou specifickou formu služby a každá forma služby se organicky váže na ostatní typy služby. A tento celek bude tvořit sílu, kterou nikdo a nic nezlomí a nezdolá.

Církev není hromada cihel, pamatuj si – je to postavený dům. Církev není svazek odřezků v ruce zahradníka – je to vinná réva, my jsme její větve. Pravá církev je organizována jako celek – a život, pravý duchovní život, a pro něj je nejdůležitější mít v církvi řád, pokud jsme bez pravidel a agendy – je pak docela nutné si vytvořit řád a dát věcem v církvi uspořádání. Řád bez života nám zase připomíná hroby na hřbitově, všechny dobře uspořádané a nazdobené, řádně označené a zaregistrované. Řád spojený se životem nám připomíná dlouhé řádky ovocných stromů na italských svazích ověšených ovocem.

Učitelé nedělní školy nesou prapor Beránka! Ti, co navštěvují nemocné, nesou na praporu znamení otevřené ruky. Kazatelé pochodují pod znamením vyvýšeného bronzového hada! A vy všichni podle svého svatého povolání se shromažďujete pod jménem Ježíše, jsouce vyzbrojeni pro válku! Armáda s vlajkami také reprezentuje činnost. Když armáda pozdvihne své barvy, boj právě začal.

Jen velmi málo se udělá ve vojenských kruzích, pokud se odloží standarty. Vojáci jsou na dovolené, nebo odpočívají v kasárnách. Armáda s prapory cvičí, nebo pochoduje, nebo bojuje, pravděpodobně je uprostřed tažení, je seřazena k útoku a obraně a bude tam třeba dost hrubé práce na velmi dlouhou dobu. Existuje strach a obava, že některé církve pověsily své standarty na hřebík, kde jim začaly hnít, anebo je zabalily a uložily do skladu. Tyto církve netouží po velkých věcech, neočekávají velký počet obrácení. Pokud by se tak stalo, tak by byly silně podezřívavé a bily by na poplach. Neočekávají od služby svých pastorů, že budou vybaveni mocí z výsosti, a pokud by prožily Boží navštívení s projevy moci, byly by velmi rozrušené a pravděpodobně by si také stěžovaly, že to způsobilo příliš mnoho rozruchu a vzrušení.

Nejhorší věc je, že tyto nic nedělající církve jsou obvykle velmi žárlivé na ty, kteří by narušili jejich teritorium. Naše církve před nějakým časem vypadaly, že si nárokují celou oblast tohoto města (Londýna), tvářily se, že jim celé patří, aby na něm pracovaly, nebo nedělaly vůbec nic, podle toho jak zrovna vypadalo jejich monopolizující nařízení. Pokud se někdo pokusil postavit novou modlitebnu, nebo se snažil založit kazatelskou stanici ve vzdálenosti jednoho kilometru, reagovaly s odporem a považovaly to zhoubné přetahování duší, tedy jakési duchovní pytláctví. Ony samy nedělaly vůbec nic a měly velký strach z toho, aby je někdo nenahradil.

Jako kdysi zákoníci, kteří vzali klíč poznání, samy nevstoupily a samy bránily ve vstupu ostatním. Ten den, doufejme, je už snad navždy pryč. Ještě mnoho z tohoto ducha prodlévá v mnoha oblastech. Je nejvyšší čas, aby každá církev cítila, že pokud nebude pracovat, tak samotný důvod její existence je pryč. Důvod, aby církev byla církví, je ve vzájemném vyučování, budování a konverzích hříšníků. A pokud toto v církvi chybí, je církví pouze podle jména a je sama překážkou, zlem a obtíží. Je jako sůl, která ztratila svoji slanost, nehodí se ani cestu a ani na hnojiště.

Nechť jsme všichni v našem církevním společenství aktivní, plni energie Ducha Božího. Ať nikdo z nás není mrtvým údem živého těla, překážkou královskému hostiteli, těžkou zátěží, než válečnými bojovníky. Ať je každý z nás vojákem plným odhodlání k získání plnosti našeho lidství pomocí síly a moci Ducha Svatého. A ať jsme všichni rozhodnutí, aby žádná část církve, která nepozvedá svůj prapor služby, nebyla mezi nás už více počítána. Ať je naším pevným rozhodnutím, že budeme šířit království milovaného Božího Syna, bez ohledu na to, zda se k nám ostatní připojí, nebo nepřipojí. V jeho jménu a síle se klidně utkejme i se smrtí.

Taste své meče, vy, vojáci kříže! Probudte se ze svého spánku, vy ledabylí. Opásejte svými meči a připravte se na válku! Pán vás vykoupil svou krví, ne proto, abyste spali, ale abyste bojovali pro slávu jeho Jména!

Neplyne snad z popisu církve jako „armády s prapory“ určitá *jistota*? Není to armáda odpočívající před nepřítelem, armáda, která schovává své prapory, aby jen utekla před bojem. Není to armáda, která se bojí vyjít ven a rozvinou své prapory. Pozdvihnuté prapory jsou znamením, že se nebojí a že raději jde do boje, než aby z něj zbaběle prchla. Bojovníci Kříže! Rozviňte prapor evangelia! Dáme nepříteli lekci, jaká je síla je v rukou a v srdcích těch, kteří bojují v armádě Ježíše Krista. Vzhůru se standartou evangelia, stateční vojáci!

Ať to všichni vidí! Pokud nepřítel bude řvát jako lev, my zavoláme na Lva z kmene Juda, aby vedl boj, a budeme ho následovat s jeho Slovem, které je jako dvousečný meč v našich rukou.

„Povstaňte! Povstaňte pro Ježíše! Vy vojáci Kříže!

Pozdvihněte výš jeho královský prapor! Neutrpí ztrátu ni porážku -

Od vítězství k vítězství on vede svou armádu

Dokud nepadne poslední nepřítele a Kristus je v skutku Pán.“

„Nemůžeme příliš spoléhat na evangelium.“ Tato věta vyjadřuje naše největší pokušení a naší slabostí je, že jsme tak lhostejní a že hned hledáme sílu a pomoc někde jinde. Nevěříme evangeliu, jeho moci nad lidskými syny, i když bychom mu měli věřit. Velmi často kážeme evangelium jako zbabělci.

Neslyšeli jsme snad už dost kázání, ve kterých se kazatel omlouval za to, že vůbec káže? Neomlouval se také za své mládí? Za svá tvrzení? Neomlouval se za to, že bude mluvit ke svědomí lidí? Může Bůh vlastnit

takhle zbabělé vyslance, kteří si pletou pokoru se strachem z lidí! Poctí náš velitel takové vojáky, kteří se stydí za to, že mají zbraně?

Slyšel jsem o holandských velvyslancích na dvoře čínského císaře, kteří měli předstoupit před jeho nebeskou výsost, očekávalo se od nich, že se budou před císařem plazit a klonit až k zemi! Ale oni odmítli vzdát tuto poctu císaři a otevřeně řekli, že budou v císařově přítomnosti stát jako svobodní lidé, jinak že odmítají s císařem vůbec jednat. A je velmi pravděpodobné, že z hlavně děla by jeho císařská výsost slyšela mnohem méně zdvořilé výroky.

I když my se jako lidé často pokořujeme, jako Boží velvyslanci se nemáme plazit před lidmi a podlézavě se jich ptali, jaká zvěst by jim nejlépe vyhovovala. Tak tomu nemá a nesmí být, že budeme vyhlazovat svou zvěst a učení, aby lidem sedly. Evangelium, které kážeme, ačkoli jej lidé světsky moudří odmítají a pohrdají jím, je evangelium Boží pro všechny. Jeden řekne: „Ach, nic v něm nezbylo, věda jej vyvrátila.“ Jiný zase řekne: „Což to není pouhá prázdná fráze, už jsem jej přece slyšel tolikrát.“

Ale pane, ačkoli je pro vás jen pouhou frází a ty jej máš za směšnou věc, to jsi od nás neslyšel víc? „Protože je to Boží moc a Boží moudrost.“ V její prostotě tkví její majestát a moc. „Nestydíme se za evangelium Kristovo.“ „Bůh chraň, abychom hledali slávu někde jinde než v kříži Ježíše Krista.“ Evangelium budeme znovu a znovu vyhlášovat s neochvějnou jistotou! Budeme přinášet tu samou Pravdu, jako tak činili apoštolové v dávných dobách. A jako ječný chleba zničil stany Midjanců, tak že byl sám, tak i evangelium porazí své nepřátele.

Rozbitý džbán a rozsvícené lampy a starý válečnický pokřik – „Meč Hospodinův a meč Gedeonův!“ – naplní nepřátele strachem a zmatkem!

Budme smělí pro Ježíše a spatříme, co jeho paže dovede. Evangelium je hlas věčného Boha! Má tu samou moc, jako když Bůh stvořil svět z ničeho, má moc dát povstat mrtvým z jejich hrobů při druhém příchodu Syna člověka – Pána Ježíše. Evangelium, Slovo Boží, se k němu nevrátí s prázdnou, stejně jako se sníh nevrací zpátky do nebe, nebo jako se nevrací kapky deště do mraků. Mějte víru v Boží Slovo, mějte víru v přítomnost Ducha Svatého, mějte víru ve Spasitele, který svrchovaně vládne, mějte víru v naplnění jeho věčných cílů a úmyslů, a budete tak plni jistoty, jako je armáda s vyvěšenými prapory!

Řeknu to ještě jednou, armáda s vyvěšenými prapory symbolizuje vytrvalost a věrnost jeho pravdě. Nevidíme před sebou armádu, která ztratila své prapory, nebo armádu, která se zbavila svých výsostných barev a označení. Vidíme armádu, která stojí pod svými starodávnými prapory a skládá pod nimi slavnou přísahu. Držme se upřímně víry jednou pro vždy danou svatým. Neodhazujme toto slavné učení ve jménu diktátu politiky nebo momentální nálady lidí. Cokoliv nám Ježíš říká, přijměme to jako Slovo života.

Tolerování bludu může církvi způsobit velmi velkou škodu a může ji vážně poškodit a oslabit v její službě. Protože falešné učení podobně jako kvásek brzy zkazí naprosto vše. Pokud je církev duchem vyučována, aby znala hlas dobrého Pastýře, tak nepůjde za cizím. Protože hlas cizího nezná. Toto je část vyučování, které Kristus dává svému lidu. „Všechn tvůj lid bude vyučován Hospodinem.“ Budou znát pravdu a pravda je osvobodí!

Jako církev se držíme věcí, které jsme se naučili od Boha. Necht' jsme chráněni od filozofií a necht' jsme také pročišťováni ohněm v těchto posledních dnech. Pokud se vzdáme těchto věcí, kterým věříme jako pravdivým, ztratíme naši moc a náš nepřítel bude mít radost. Budeme-li se

držet pomocí Ducha Svatého staré víry, Duch nás posílí v Pánu svou mocí. Oblečme si Boží barvy, vlajkonoši, v den nebezpečí, je totiž lépe zemřít než se vzdát! Život je jen velmi málo ve srovnání s Božím milosrdenstvím, a že mají jisté dědictví ti, co statečně bránili víru. Církev se stává bojeschopnou armádou jen, když odhodlaně stojí za pravdou.

O církvi se také říká, že **hrozná**. Pro koho je hrozná? Měla by být laskavá a přívětivá, a ona taková je. Kéž Bůh nikdy nedopustí, aby naše církev byla hrozná k mladým konvertitům, tím že by byla nelaskavá a nerudná. Kdykoli slyším, že kandidáti na členství ve sboru se bojí předstoupit před naše starší, nebo že se bojí setkat se s pastorem, nebo že se stydí učinit veřejné vyznání víry před sborem, chtěl bych jim říci: „Zahodte všechn svůj strach, obavy a falešný stud. Velmi rádi vás uvidíme a těšíme se na vás, rozhovor s námi bude pro vás potěšení a ne zkouška.“

Jsem dalek od toho, abych vás odpuzoval, pokud skutečně milujete Spasitele, budeme rádi, když vás uvítáme ve společenství. Pokud však na vás nespátříme projevy a důkazy této velké změny, laskavě poukážeme na vaše strachy a bude pro nás milou povinností vás vést ke Spasiteli. Buďte si jisti následujícím, pokud jste skutečně uvěřili v Ježíše, církev pro vás nebude hroznou institucí. Krutá odsuzování jsou v rozporu s Duchem Krista a samou podstatou evangelia. Tam, kde jsou tyto soudy pravidlem, je církev spíše opovrženíhodnou než hroznou.

Bigotnost a absence lásky jsou indikátory slabosti a ne síly. Čím a pro koho je církev hrozná? Nejprve odpovím tak, že je hrozná pro *bezbožné lidi*. Pravá církev ve své svatosti a svědectví je velmi hrozná pro hříšníky. Bezbožným je jedno, že se vysmívají církvi, že zesměšňují křesťany. Ale skutečně upřímní křesťané bezbožné zahanbují. Známe některé lidi, kteří nemohli používat odpornou mluvu, na kterou byli zvyklí, v přítomnosti

zbožných mužů a žen, ačkoli tito zbožní lidé nad nimi neměli žádnou autoritu nebo vedoucí funkci.

I v té nejvulgárnější společnosti, kde je křesťan znám pro svou integritu charakteru, může pronést moudrá slova napomenutí, a pak jsou bezbožní usvědčeni svým svědomím, takže cítí nepochybný stud, a prožívají, jak hrozné je dobro. Ale dejme si velký pozor na to, aby naší snahou nebylo na druhé udělat dojem, takový pokus by byl ihned zesměšněn a byl by odsouzen k nezdaru. Vliv, který tu popisujeme, plyne přirozeně z charakteru zbožného člověka. Majestátnost charakteru netkví ve strojeném chování, ale v solidnosti a pevnosti cnosti. Pokud je v nás skutečné dobro, pokud z celého srdce horlivě milujeme spravedlnost a nenávidíme zlo, výstupy našeho života budou i beze slov soudit bezbožné a budou je odsuzovat v jejich srdci a svědomí.

Svatý život je to nejtěžší odsouzení hříchu. Slyšeli jsme už o bezbožném synu, který nemohl unést život v domě svého otce, kde se jeho otec za něj celý život usilovně modlil. Každá místnost a každý kus nábytku jej usvědčovaly a napomínaly, protože opustil Boha svého otce. Četli jsme o jiných, kteří měli hrůzu z toho, že měli potkat zbožné muže, jejichž životy proti nim svědčily více než zákony státu. Tou smutnou věcí na tom je, že tato hrůza prožívaná ve svědomí ponouká bezbožné k tomu, aby se mstili na zbožných lidech, a to se pak stává příčinou perzekuce křesťanů.

Bezbožní se bojí svatých lidí, protože jsou odsuzováni jejich zbožným charakterem. Snaží se je sprovodit ze světa, pokud mohou, nebo se je snaží pošpinit pomluvami, když je nemohou zabít vlastní rukou. Mučednictví svatých je důsledkem toho, že temnota nenávidí světlo, protože světlo odhaluje její hanebné činy. Bude vždy existovat určitá korelace mezi skutečnou svatostí, upřímností a podobností Kristu a vnímáním církve jako

něčeho hrozného zvrácenou generací lidí, se kterou se církve setkává. Církev bude děsit, jako děsí Soudný den, kdy se vše odhalí.

Tedy na živé církvi je něco hrozného pro všechny *bludaře*. Představme si, že dvě armády, obklíčily církev Boží, armády, které stojí obvykle proti sobě, ale teď se spojily proti církvi Boží. Je to armáda ritualismu se svými pověrami, posvátným kněžstvím, svátostným provozem, se svou nenávisť proti učení o Boží milosti. Na druhé straně je tady armáda racionalismu se svojí uštěpačnou nevěrou a absurdními spekulacemi. Tyto armády podobně jako Herodes a Pilát se neshodnou na ničem, jen na své opozici vůči Kristu. Mají jeden společný strach, ačkoli jej veřejně nepřiznají. Nebojí se veřejných projevů, ve kterých jsou odsouzeny, ani se nebojí filozofických diskusí, ve kterých jsou vyvráceny pádnými argumenty, bojí se, a proto se mu tak vysmívají, horlivému, modlitbou podepřenému, srozumitelnému kázání Pravdy, která je v Ježíši Kristu. To je zbraň, proti které neobstojí, zbrani starého evangelia. Ve dnech Luthera působila divy. Činila údiv v době Whitefielda a Wesleye. Obnovila archu Páně v naší zemi a učiní tak znovu. Neztratila nic ze své dávné síly, a proto působí hrůzu nepřítelům Krista.

„Tvé Evangelium je hrozný majestát. Udeří na tvé nepřátele strachem!

Když armády pochodují, vlajky vlají, a válečné prapory se vztyčí.

Jak se tvá zbroj v slunci blyští, jejich duše se hrůzou chvějí!

Tvá válečná zbroj svou mocí porazí i pekelných bran zdroj.“

I samotnému Satanovi nahání církev děs a hrůzu. On si myslí, že se může vypořádat s jednotlivci, ale když jsou tito posíleni vzájemným obecnstvím a modlitbou, a když je spolu pojí svatá láska a tvoří spolu chrám, ve kterém přebývá Kristus, pak Satana těžké se tam dostat. Bratři a sestry, ne každá

církev je takhle hrozná! Je to církev Boží, ve které život a láska pramení z Boha, církev, ve které je vztyčený prapor, prapor kříže se čestně tyčí nad ostatními prapory Boží pravda duchovní milosti, jejímž jménem jsem právě promluvil.

Dostáváme se tak k dalšímu bodu kázání, a tím je otázka, **proč je církev Krista hrozná, tak jako je hrozná armáda se vztyčenými prapory?** Proč je hrozná kvůli svým praporům? Tato celá pasáž, jak se zdá, říká, že církev je hrozná jako ozbrojená armáda, ale svou hrůzu nahání tím, že má své prapory. Anglický překlad Bible říká: „Hrozná jako armáda s prapory.“

Já věřím, že velkým praporem křesťanské církve je vyvýšený Spasitel. „Já jsem vyvýšen ze země a přitáhnu všechny k sobě.“ Okolo něj se shromažďujeme. „Okolo něj se shromáždí národy.“ Tak jako byl vyvýšen bronzový had uprostřed tábora na poušti, tak je i vyvýšen náš Spasitel jako náš válečný prapor. Smírčí oběť Krista je velkým praporem všech skutečně znovuzrozených, obnovených lidí a toto je také hlavní důvod zděšení nepřátel Izraele. Ale vezměme vše po pořádku.

Církev sama je hrozná a je hrozná kvůli svým praporům. Bratři, tato armáda je opravdu hrozná. Proč? Zaprvé, protože se skládá z vyvolených lidí. Pamatujete si, jak se Hamanova manželka ptala, zda je Mordekaj z vyvoleného židovského národa? Protože pokud by byl, celý Hamanův plán by pak selhal. „Pokud je Mordekaj ze semene Židů, před kterým ses začal klanět, toho nepřemůžeš, ale jistě před ním padneš.“

Nyní není církev Boží ničím více než jakákoliv jiná organizace, když se skládá z mužů a žen. Podívejte se jen na její vzhled a uvidíte v ní jen několik lidí se vzděláním učenců, ale za to tam najdete mnoho lidí bez vzdělání. Sem tam mocní a bohatí ale stovky chudých a pohrdaných. Církev sama o

sobě nemá sílu a moc podle měřítek světa. Ve skutečnosti je její vlastní vyznání tou nejdokonalejší slabostí stáda ovcí uprostřed vlků.

Ale tady také tkví její síla, že každý její skutečný člen patří ke královskému rodu, jsou to Boží vyvolení, semeno ženy určené od věků, aby zničilo Satanovi hlavu a všechno jeho hadí plemeno. Existují Boží slabosti, ale ty jsou silnější než lidé. Bůh se rozhodl vyvolit slabé, aby zahanbil silné. Jako se Keneanci báli vyvoleného národa Izraele, protože před ním šla zvěst mezi lidmi, děs Hospodinův na ně padl a tak je tomu i se zástupy zlého-zla. Oni snili své sny, podobně jako Midjánci, a statečný Gedeon je slyšel, jak to říkají. Ječný chleba padl na stan Gedeonův a porazí je, dokud je samotný.

Meč Hospodinův a Gedeonův rozpráší nepřátele. Vyvolení zvítězí skrze krev Beránkovu a nikdo jim neřekne ne. Vy jste královské kněžstvo, zvláštní lid, vyvolené pokolení. A v tobě živý Bůh vyhlásí svoji svrchovanou Milost. Církev se také skládá z *modlících se lidí*. Modlitba je totiž tím, co spojuje naši slabost s nekonečnou Boží silou a mocí. Lidé, kteří se modlí, nikdy nebudou přemoženi, protože rezervoár jejich síly nemůže být nikdy vyčerpán. Jdi do bitvy, můj bratře. A pokud jsi poražen a na konci se silami, modlitba povolá další legie tobě na pomoc.

Ano, dvacet legií andělů a nepřítel bude žasnout nad nepřemoženými bojovníky stále držícími bojové řady! Pokud by zítra bylo upáleno deset tisíc svatých, jejich modlitby před smrtí by daly povstat církvi z popela mučedníků. Kdo tedy může obstát proti lidu, jehož modlitby povolají Boha do bitvy? „Hospodin zástupů je s námi. Bůh Jákobův je naším útočištěm.“ Voláme k Hospodinu a On slyší naše modlitby a volání. On prorazí řady nepřátel. On nám dá triumfální vítězství v den bitvy, proto je hrozná armáda s prapory těch, kdo vládnou zbraní, kterou jsou modlitby.

Znovu, církev je postavena a založena na *věčné Pravdě*. Nemusím vám citovat staré latinské přísloví, které říká, že Pravda je mocná a musí zvítězit. Pravda je a Pravda bude. Ona je samotnou podstatou a musí přetrvat skonání věků. Lži a podvody budou brzo pohlceny a zničeny. Jako bubliny z bublifuku, které děti vyfukují, snadno zmizí a rozplynou se. Ony jsou dětmi časnosti, kdežto Pravda je dědicem věčnosti. Faleš a odvod zemřou šípem času, který pronikne jejich srdcem, ale Pravda ve své nezničitelné zbroji odolá všem svým nepřátelům.

Lidé milující Pravdu staví na zlatě a stříbru a na drahých kamenech. A ačkoli jejich stavba se vleče, je stavěna pro věčnost. Opevnění Pravdy je často napadáno nepřáteli, ale nikdy jimi nebudou zdohány. Ustanovte jakoukoli mocnost mezi lidmi, tu nejvíce okázalou a stabilní, ale pokud její základy jsou postaveny lžích, dříve či později se stejně zhroutí. Pouze Pravda Boží je nepřemožitelná, věčná a nejsvrchovanější. Strach jdoucí z pravé církve a hrůza padající na nepřátele jsou tady proto, že neměli dost moudrosti, aby poznali, že Pravda má trvalou a nepřemožitelnou sílu a moc.

Byl jsem pobaven, když jsem se dočetl o kritice významného bezvěrce, jehož jméno je velmi známé, který si vysoce cenil umu, moudrosti a zdravého rozumu u římských katolíků, když vystupují proti bezvěrectví, a také si vysoce cenil hlouposti a dětinskosti zjevné u určitých představitelů církve, když tito služebníci dogmaticky útočí proti racionalismu. Byl jsem velmi rád, že se mi dostala takto cenná informace do rukou a napadlo mě: „Vidím, můj příteli, jaký druh boje máš nejraději! Obdivuješ římsko-katolický způsob boje, ale nemáš v obdivu boj, jaký vedou evangelikální služebníci! Není naším cílem se zalíbit a potěšit naše nepřátele svým způsobem boje, ale je tomu právě naopak! A pokud jsme našli zbraň, která ti pohne žlučí, použijeme tu zbraň mnohem více než kdykoli před tím.“

Existuje příběh o důstojníkovi, který měl velmi divné až trapné chování a při jedné velmi významné příležitosti zakopl o svůj meč a málem upadl na zem. Jeho král prohlásil: „Zdá se, že vám váš meč stál v cestě.“ „Tak mnozí nepřátelé Vaší výsosti padli,“ zněla odpověď. Tak když nepřátelé Pravdy Boží najdou slabinu nějakou slabinu na naší argumentaci a my přijmeme jejich verdikt, když jej pak obrátíme naruby proti nim. Pokud však neobdivují náš způsob boje, pak si můžeme být jisti, že je to ta nejlepší metoda boje, jakou jsme mohli použít. My pak budeme pokračovat v kázání, Bůh nám dej sílu, „bláznovství“ evangelia a znovu a znovu předávat tuto starou Pravdu, že Bůh v Kristu smiřuje svět sám se sebou, že už jim nepočítá nepravosti a přestoupení. Místo toho, abychom vyvěsili nový prapor, který by se zalíbil našim protivníkům, vyvěsíme starý prapor s nápisem: „Nic než Kristus.“ „Milostí jste spasení skrze víru. A to ne sami ze sebe. Je to dar Boží.“ Spasení je nezasloužená/svobodná Boží náklonnost/milost skrze smířčí oběť Ježíše Krista našeho Pána.

Nyní dobře vidíme, že hlavní sláva a majestát církve jsou v praporu, který církev nese. Proč tento prapor působí takovou hrůzu? Naše odpověď je, že nepřátelé Krista mají hrůzu z jeho kříže, protože vědí, čeho Kristův kříž dosáhl. Kdekoliv byl ukřižovaný Kristus kázán, falešné systémy se zhroutily. Dágon vždy padl před Hospodinovou schránou. Největší zuřivost působí učení o smíření, zuřivost, ve které je první příčinou hněvu strach.

Hrůzostrašnost církve tkví v jejich praporech, protože ty jí dávají sílu. Čím blíže je tomuto praporu i ten nejslabší voják, tím více se stává silnějším. Zbabělec se tam stává hrdinou, ve své duši cítí moc krve Ježíše Krista. Mučedníci jsou zrozeni a duchovně živeni u Kristova kříže. Je to krev Ježíše Krista, co je krví sebezapření. My můžeme zemřít, protože náš

Spasitel zemřel. Přítomnost Alexandra Velikého učinila z Řeků mnohem silnějšími, tak přítomnost Vykupitele činí věřící mnohem hbitějšími, než jsou orlové, a silnějšími, než jsou lvi.

Navíc, mocnosti zla se třesou před starým praporem evangelia, protože mají předpověděno, že tento starý prapor bude triumfovat. Je to nadekretováno Bohem a uloženo v jeho předurčeném záměru, že každé tělo spatří spasení Boží. Ježíš musí vládnout. Ukřižovaný musí zvítězit. Ruce přibité hřeby ke kříži musí vládnout všem královstvím světa. Jako nádoby zhotovené hrnčířem musí být rozbity na kusy všechna moc a pýcha lidí, které se tak staví proti koruně a žezlu Kristova království. V kázaném Kristu jsou naše zbraně v této válce, které Hospodin používá podle svých věčných záměrů a výnosů.

Církev nese na svém praporu slavné jméno Emanuel, je její povinností vyvyšovat toto jméno a jasně jej nést a je více než jisté, že je to hrůzostrašné pro mocnosti temnoty. Zakončíme jednou nebo dvěma úvahami. Položí si každý z vás otázku: „Patřím do této armády Božích bojovníků? Jsem jejím vojákem? Vstoupil jsem do církve, učinil veřejné vyznání víry. Ale jsem skutečně jejím vojákem? Bojuji? Snáším těžkosti boje? Nejsem jen pouhý papírový voják, který leží na kavalci, jeden z těch, kdo si rád obleče uniformu, aby se okrášlili vyznáním, aniž bych se zapojil do bitvy, války?“

„Jsem voják Kříže, Beránkův následovník?“

Obraťme tu otázku, mojí drazí bratři a sestry. Jste vojáci, kteří jsou právě zapojeni do boje pro Ježíše pod jeho praporem? Jste pod ním shromáždění? Znáte ten prapor? Milujete jej? Zemřeli byste při jeho obraně? Je vám osoba Ježíše nejdražší ze všech věcí? Ceníte si učení o zástupném smíření?

Cítíte, jak roste vaše vlastní síla a energie při obraně tohoto učení a vaše láska k tomuto učení? Ať nikdo odtud neodejde, aniž by si zodpověděl tyto otázky.

Ještě jednou slovo „hrozný.“ Jsem hrůzu budící křesťan? Je vůbec nějaká moc v mém životě, která by odsoudila hříšníka? Je v mém životě svatost, která by přiměla hříšníka, aby se cítil nepohodlně v mé společnosti? Je dost světla v mém životě, abych svítil uprostřed temnoty? Nebo je to se mnou tak, že žiji takovým způsobem, že moji spolubydlící nikdy nepoznají rozdíl mezi mnou a bezbožným? Jak mnoho je dnes křesťanů, kteří potřebují nosit na krku cedulku, že jsou křesťany, protože jinak by to nikdo nepoznal!

Modlí se dlouho dobu a mají velké nároky, ale jsou pouhými křesťany jen podle jména. Ať tvůj nebo můj život není tak politování hodný, ale můžeme přesvědčit pochybovače, že existuje moc v evangeliu Ježíše Krista a přimět je, aby vyznali, že ji nemají, že se připravují o velké požehnání! Ještě jedna myšlenka. Pokud nejsem vojákem. Pokud nejsem služebníkem Krista v této Pravdě a stále chodím na místo, kde se uctívá Bůh, kde se shromažďují křesťané a kde se Kristus káže, v ten den bude pro mě církev Boží hrůzostrašnou věcí.

Předpokládám, že je tady člověk, který poslouchá toto kázání, který už po mnoho let poslouchá kázání na tomto místě. Představ si, že Soudný den je už tady. Jsi přiveden před soudnou stolicí Kristovu a toto je ta otázka, kterou uslyší: „Slyšel tento hříšník věrně zvěstované evangelium? On je bezbožný, odmítl Krista, zaslouží si být zavržen? Slyšel opravdu evangelium a opravdu jej odmítl?“ Pokud mě požádají, abych vydal svědectví, budu muset říci, „Jak nejlépe jsem mohl, snažil jsem se mu zvěstovat evangelium Ježíše Krista.“

„Modlila se za tohoto hříšníka církev?“ Je tu mnoho členů církve, kteří by řekli: „Ano, Pane, modlili jsme se za něj.“ Ano a každý z nás by měl říci: „Pokud jsme se za něj nemodlili jménem, určitě jsme ho zahrnuli do počtu těch, kteří se účastnili prostředků Milosti, za které se neustále přimlouváme.“ Je tu nějaký člen církve, který by se snažil obhajovat tohoto „odmítače“ Krista? On o své vůli odmítl Spasitele! On vědomě pokračoval v hříchu! Bude někdo jeho obhájcem?

Žádný obhájce by se neujal tvé obhajoby v Soudný den, nebo vznesl námitky proti Božímu rozsudku! Když tento velký Soudce odsoudí hříšníka k popravě, celá církev, ve které tento hříšník chodil na bohoslužby a uctíval, v jejíž přítomnosti tento hříšník odmítl Krista, se stane „hroznou jako armáda s prapory.“ Protože všechny její hlasy řeknou: „Amen, Amen! Jsi spravedlivý, Hospodine!“

Toto není obraz namalovaný z fantazie. Což nevíte, že svatí budou soudit svět? Budou sedět jako spolu přisedící soudci se Synem Božím při tomto velkém posledním soudním přelíčení a řeknou: „Amen!“ ke každému verdiktu, který vyjde z Jeho úst. Kéž je tato mocná myšlenka požehnána Duchem Božím, aby to přivedlo mnohé z vás ke smíření s Bohem! Ježíš je stále milující Prostředník, a když se mu plně odevzdáte, tak vás jistě spasí. Kdokoli v něj uvěří, není odsouzen.

A toto znamená v něj věřit, že budete důvěřovat a budete také vědět, že nám Bůh dal věčný život a tento život je v jeho Synu, který trpěl na místě hříšníků, že kdokoli v něj věří, nezahyne, ale bude mít věčný život.

Pán vás všechny požehnej pro dílo Pána Ježíše. Amen.

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1C, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349